PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 12. decembrī *

Lieta T-228/02

Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran, Overa pie Uāzas, [*Auvers-sur-Oise*] (Francija), ko pārstāv J. P. Špicers [*J.-P. Spitzer*], *avocat*, D. Vogāns [*D. Vaughan*], *QC*, un E. De Buasjē [*É. De Boissieu*], *avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Vicendzats [*M. Vitsentzatos*] un M. Bišops [*M. Bishop*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — franču.

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja Dž. E. Kolinss [*J. E. Collins*], pēc tam — R. Kodvela [*R. Caudwell*] un K. Gibsa [*C. Gibbs*], pārstāvji, kam palīdz S. Mūra [*S. Moore*], *barrister*,

persona, kas iestājusies lietā,

par sākotnējo prasību, pirmkārt, atcelt Padomes 2002. gada 2. maija Kopējo nostāju 2002/340/KĀDP, ar ko īsteno Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV L 116, 75. lpp.), Padomes 2002. gada 17. jūnija Kopējo nostāju 2002/462/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 un atceļ Kopējo nostāju 2002/340 (OV L 160, 32. lpp.), kā arī Padomes 2002. gada 17. jūnija Lēmumu 2002/460/EK, ar ko īsteno Regulas (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, 2. panta 3. punktu un atceļ Lēmumu 2002/334/EK (OV L 160, 26. lpp.), ciktāl prasītāja ir ietverta to personu, grupu un organizāciju sarakstā, kuriem piemērojami šie noteikumi, un, otrkārt, atlīdzināt zaudējumus.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],
sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 7. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 No lietas materiāliem izriet, ka prasītāja *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran* [Irānas tautas Modžahedu organizācija] (persiešu valodā — *Mujahedin-e Khalq*) tika izveidota 1965. gadā un tās mērķis ir aizstāt *Chah* režīmu Irānā, vēlāk — *mollah* režīmu, ar demokrātisku režīmu. 1981. gadā tā piedalījās Irānas Nacionālās pretošanās padomes (*NCRI*) dibināšanā, kas ir iestāde, kura sevi definē kā Irānas "pretošanās parlaments trimdā". Šīs prāvas rašanās faktu laikā tā sastāvēja no piecām atsevišķām organizācijām, kā arī neatkarīgas militārās nodaļas, kas darbojās Irānā. Tomēr atbilstoši prasītājas apgalvotajam tā un visi tās biedri ir skaidri atteikušies veikt jebkādu militāro darbību kopš 2001. gada jūnija, un šobrīd tai vairs nav militārās struktūrvienības.

2 Ar 2001. gada 28. marta rīkojumu *Secretary of State for the Home Department* (Apvienotās Karalistes iekšlietu ministrs, turpmāk tekstā — "*Home Secretary*") ietvēra prasītāju atbilstoši *Terrorism Act 2000* (2000. gada likums par terorismu) aizliegto organizāciju sarakstā. Prasītāja vienlaikus iesniedza divas pārsūdzības par šo rīkojumu: apelācijas sūdzību (*appeal*) *Proscribed Organisations Appeal Commission* (Apelāciju Komisija aizliegto organizāciju lietās, *POAC*) un kasācijas sūdzību (*judicial review*) *High Court of Justice* (Anglija un Velsa), *Queen's Bench Division* (*Administrative Court*) (Augstā tiesa (Anglija un Velsa), Karalienes nodaļa (Administratīvā tiesa), turpmāk tekstā — "*High Court*").

3 2001. gada 28. septembrī Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome (turpmāk tekstā — "Drošības padome") pieņēma Rezolūciju 1373 (2001), ar kuru noteica vispusīgas stratēģijas cīņā pret terorismu un it īpaši cīņā pret terorisma finansēšanu. Šīs rezolūcijas 1. punkta c) apakšpunkts tostarp nosaka: visām valstīm jāpiemēro līdzekļu un citu finansiālu īpašumu vai saimniecisko resursu iesaldēšana personām, kas veic vai mēģina veikt terora aktus, kas piedalās tajos vai veicina šādu aktu veikšanu, organizācijām, kas šīm personām pieder vai ko tās kontrolē, un personām un organizācijām, kas rīkojas šo personu vai organizāciju vārdā vai pēc to pavēles.

4 2001. gada 27. decembrī, uzskatot, ka ir nepieciešama Kopienas rīcība, lai īstenotu Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1373 (2001), Padome saskaņā ar LES 15. un 34. pantu pieņēma Kopējo nostāju 2001/930/KĀDP par cīņu pret terorismu (OV L 344, 90. lpp.) un Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par īpašu pasākumu piemērošanu cīņai pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.).

5 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 1. punkta noteikumiem tā ir piemērojama "personām, grupām un organizācijām, kas iesaistītas terora aktos un uzskaitītas pielikumā". Prasītājas vārda nav šajā sarakstā.

6 Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 2. un 3. punkts attiecīgi nosaka, ko saprot ar "personām, grupām un organizācijām, kas iesaistītas terora aktos", un ar "terora aktiem".

7 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta noteikumiem pielikumā esošo sarakstu izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai lietas materiālos esošajiem faktiem, kas norāda, ka kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām, neatkarīgi no tā, vai runa ir par

izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu par terora akta veikšanu, tā mēģinājumu, līdzdalību tajā vai šāda akta veikšanas atvieglošanu, pamatojoties uz pierādījumiem un būtiskām un ticamām norādēm, vai soda noteikšanu par šādiem nodarījumiem. Ar "kompetento iestādi" saprot tiesu iestādi vai gadījumos, ja tiesu iestādēm nav nekādu pilnvaru šajā jomā, līdzvērtīgu kompetento iestādi attiecīgajā jomā.

8 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta noteikumiem pielikumā minētos personu vārdus un organizāciju nosaukumus regulāri atjaunina, vismaz reizi sešos mēnešos, lai nodrošinātu pamatojumu vārdu un nosaukumu paturēšanai sarakstā.

9 Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 2. un 3. panta noteikumiem Eiropas Kopiena, nepārsniedzot pilnvaras, kas tai piešķirtas Eiropas Kopienas dibināšanas līgumā, pieprasa iesaldēt līdzekļus, finanšu aktīvus vai ekonomiskos resursus, kas pieder pielikumā uzskaitītajām personām, grupām un organizācijām, un nodrošina aizliegumu tiešai vai netiešai pieejai līdzekļiem, finanšu aktīviem vai ekonomiskajiem resursiem, vai finanšu pakalpojumiem.

10 2001. gada 27. decembrī, uzskatot, ka ir vajadzīga regula, lai Kopienu līmenī īstenotu Kopējā nostājā 2001/931 paredzētos pasākumus, Padome, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, pieņēma Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.). No šīs regulas izriet, ka, izņemot tajā pieļautos gadījumus, tiek iesaldēti visi līdzekļi, kas pieder tās 2. panta 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai. Tāpat ir

aizliegts nodot līdzekļus vai finanšu aktīvus šīm personām, grupām un organizācijām. Pieņemot lēmumu vienbalsīgi, Padome saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4., 5. un 6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula.

11 Sākotnējais to personu, grupu un organizāciju saraksts, kurām ir piemērojama Regula Nr. 2580/2001, ir noteikts Padomes 2001. gada 27. decembra Lēmumā 2001/927/EK, ar ko izveidots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētais saraksts (OV L 344, 83. lpp.). Prasītājas vārds tajā nav ietverts.

12 Ar 2002. gada 17. aprīļa spriedumu *High Court* noraidīja kasācijas sūdzību, ko bija iesniegusi prasītāja par *Home Secretary* 2001. gada 28. marta rīkojumu (skat. šī sprieduma 2. punktu), būtībā uzskatot, ka *POAC* bija piemērots forums prasītājas argumentu uzklausīšanai, ieskaitot tos, kas attiecas uz tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu.

13 2002. gada 2. maijā Padome, pamatojoties uz LES 15. un 34. pantu, pieņēma Kopējo nostāju 2002/340/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 (OV L 116, 75. lpp.). Tās pielikums atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kuriem ir piemērojama Kopējā nostāja 2001/931. Šī pielikuma 2. punkts ar nosaukumu "grupas un organizācijas" ietver tostarp prasītājas vārdu, kas norādīts šādi:

"*Mujahedin-e Khalq Organisation* (*MEK* vai *MKO*) (vismaz "Irānas Pretestības valsts padome" (*NCRI*)) (Valsts Irānas atbrīvošanas armija (*MEK* militārā nodaļa), Irānas tautas Modžahedu organizācija, Irānas Nacionālās Pretošanās Padomes, Irānas studentu musulmaņu biedrība)".

14 Ar 2002. gada 2. maija Lēmumu 2002/334/EK, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un atceļ Lēmumu 2001/927 (OV L 116, 33. lpp.), Padome pieņēma to personu, grupu un organizāciju atjauninātu sarakstu, uz kurām attiecas minētā regula. Prasītājas vārds ir pārņemts šajā sarakstā tādā pašā formulējumā, kas izmantots Kopējās nostājas 2002/340 pielikumā.

15 2002. gada 17. jūnijā Padome pieņēma, pirmkārt, Kopējo nostāju 2002/462/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 un atceļ Kopējo nostāju 2002/340 (OV L 160, 32. lpp.), un, otrkārt, Lēmumu 2002/460/EK, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un atceļ Lēmumu 2002/334 (OV L 160, 26. lpp.). Prasītājas vārds ir saglabāts sarakstos, ko paredz attiecīgi Kopējā nostāja 2001/931 un Regula Nr. 2580/2001 (kopā turpmāk tekstā — "strīdīgie saraksti" un pēdējais minētais — "strīdīgais saraksts").

16 2002. gada 15. novembrī *POAC* noraidīja apelācijas sūdzību, ko prasītāja iesniedza par *Home Secretary* 2001. gada 28. marta rīkojumu (skat. šī sprieduma 2. punktu), uzskatot tostarp, ka nekur nav noteikts, ka tai ir jānodrošina prasītājas iepriekšēja uzklausīšana, jo šāda uzklausīšana ir nepraktiska vai nevēlama saistībā ar tiesību aktiem, kas vērsti pret teroristiskajām organizācijām. Saskaņā ar šo pašu lēmumu *Terrorism Act 2000* tiesiskais režīms paredz patiesu iespēju, lai prasītājas viedoklis tiktu uzklausīts *POAC*.

17 Kopš tā laika Padome ir pieņēmusi dažādas kopējās nostājas un lēmumus, kas atjaunina strīdīgos sarakstus. Mutvārdu procesa noslēguma brīdī spēkā bija Padomes 2005. gada 21. decembra Kopējā nostāja 2005/936/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 un atceļ Kopējo nostāju 2005/847/KĀDP (OV L 340, 80. lpp.), un

Padomes 2005. gada 21. decembra Lēmums 2005/930/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 un atceļ Lēmumu 2005/848/EK (OV L 340, 64. lpp.). Prasītājas vārds joprojām tika saglabāts strīdīgajos sarakstos, kas ietverti tādējādi pieņemtajos aktos.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 26. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību, kurā tās prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Kopējās nostājas 2002/340 un 2002/462, kā arī Lēmumu 2002/460, ciktāl šie akti attiecas uz prasītāju;

— tā rezultātā atzīt, ka šīs kopējās nostājas un šis lēmums tai nav piemērojams;

— piespriest Padomei izmaksāt atlīdzību par radīto kaitējumu viena euro apmērā;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Iebildumu rakstā Padomes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Ar 2003. gada 12. februāra rīkojumu, uzklausot lietas dalībniekus, Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu procesuālo rakstu, izvirzot prasījumu noraidīt prasību, un prasītāja paredzētajā termiņā iesniedza savus apsvērumus par šo procesuālo rakstu.

21 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Pirmās instances tiesas reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros kancelejas 2005. gada 1. decembra vēstulē aicināja lietas dalībniekus sniegt rakstveida apvērumus par secinājumiem, ko var izdarīt no šīs prasības izskatīšanas to jauno pierādījumu gadījumā, kas rodas tādēļ, ka kopš prasības pieteikuma iesniegšanas ir vairākkārt atcelti un aizstāti šajā prasībā apstrīdētie akti, proti, Kopējā nostāja 2002/340 un 2002/462, kā arī Lēmums 2002/460, ar aktiem, kuros joprojām saglabāts prasītājas vārds strīdīgajos sarakstos.

22 Savos apsvērumos, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2005. gada 21. decembrī, Padome apgalvo, ka nav jāieņem nostāja par kopējām nostājām, jo, pēc tās domām, prasība jebkurā gadījumā nav pieņemama šajā ziņā. Attiecībā uz Kopienu lēmumiem, ar ko īsteno Regulu Nr. 2580/2001, Padome uzskata, ka "ir jāuzskata, ka prasības pieteikums ir vērsts pret Padomes 2005. gada 29. novembra Lēmumu 2005/848/EK", ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Lēmumu 2005/722/EK (OV L 314, 46. lpp.), "vai jebkuru citu lēmumu ar tādu pašu priekšmetu, kas būs spēkā datumā, kurā Pirmās instances tiesa pasludinās spriedumu, ciktāl šis lēmums attiecas uz prasītāju".

23 Savos apsvērumos, kas kancelejā iesniegti 2006. gada 2. janvārī, prasītāja pauž viedokli, ka "ir jāuzskata, ka šī prasība ir vērsta pret Padomes 2005. gada 29. novembra Kopējo nostāju 2005/847/KĀDP", ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931 un atceļ Kopējo nostāju 2005/725/KĀDP (OV L 314, 41. lpp.) un "Lēmumu 2005/848". Savu apsvērumu pielikumā prasītāja turklāt ir pievienojusi

vairākus jaunus dokumentus, kas pievienoti lietas materiāliem. Sekretāra 2006. gada 19. janvāra vēstulē minētie apsvērumi un dokumenti tika nosūtīti Padomei, kura tos saņēma 2006. gada 27. janvārī.

24 Vēstulē, kas kancelejā iesniegta 2006. gada 25. janvārī, prasītāja iesniedza rakstveida apsvērumus par ziņojumu tiesas sēdē, kuros tā tostarp apgalvoja, ka prasība tomēr ir jāuzskata par vērstu arī pret Kopējo nostāju 2005/936 un Lēmumu 2005/930. Šīs vēstules pielikumā tā pievienoja vairākus jaunus papildu dokumentus. Lietas dalībniekiem tika paziņots, ka lēmums par šo pielikumu pievienošanu lietas materiāliem tiks pieņemts tiesas sēdē.

25 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa mutiski uzdeva 2006. gada 7. februāra tiesas sēdē. Šajā tiesas sēdē Padome atsaucās uz to, ka nav likumīgi iesniegt jaunus dokumentus, ko prasītāja iesniedza kancelejā 2006. gada 18. un 25. janvārī (skat. šī sprieduma 23. un 24. punktu). Padome piebilda, ka tā nevar lietderīgi ieņemt nostāju par šiem dokumentiem, jo tie ir novēloti nosūtīti. Līdz ar to Padome lūdza Pirmās instances tiesu nepievienot minētos dokumentus lietas materiāliem vai arī izdot rīkojumu par rakstveida procesa atsākšanu, lai tai ļautu rakstveidā izklāstīt savu viedokli. Pirmās instances tiesa atlika lēmuma pieņemšanu par šo lūgumu, kā arī par šī sprieduma 24. punktā minēto dokumentu pievienošanu lietas materiāliem.

26 Atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumiem, prasītāja paziņoja, ka, kā atzina Padome savos apsvērumos, kas kancelejā iesniegti 2005. gada 23. decembrī (skat. šī sprieduma 22. punktu), ir jāuzskata, ka šī prasība ir vērsta pret Kopējo nostāju 2005/936 un Lēmumu 2005/930, kā arī vajadzības gadījumā — pret jebkuriem citiem aktiem, kas būs spēkā datumā, kad tiks pasludināts spriedums, un kuriem būs tāds pats priekšmets, kā minētajām kopējām nostājām un lēmumiem, un kuriem attiecībā uz prasītāju būs tādas pašas sekas, ciktāl šie akti uz to attiecas.

Par sākotnēji apstrīdēto aktu atcelšanas un aizstāšanas procesuālajām sekām

27 Kā izriet no šī sprieduma 17. punkta, šajā prasībā sākotnēji apstrīdētie akti, proti, Kopējā nostāja 2002/340 un 2002/462, kā arī Lēmums 2002/460 (turpmāk tekstā — "sākotnēji apstrīdētais lēmums"), ir vairākkārt tikuši atcelti un aizstāti kopš prasības pieteikuma iesniegšanas — ar aktiem, kuros joprojām tika saglabāts prasītājas vārds strīdīgajos sarakstos. Dienā, kad noslēdzies mutvārdu process, tie ir Kopējā nostāja 2005/936 un Lēmums 2005/930.

28 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ja procesa gaitā lēmums tiek aizstāts ar citu lēmumu, kuram ir tas pats priekšmets, tas ir jāuzskata par jaunu apstākli, kas ļauj prasītājam pielāgot savus prasījumus un izvirzītos pamatus. Ja prasītājam tiktu uzlikts pienākums no jauna iesniegt prasības pieteikumu, tiktu pārkāpts pareizas tiesvedības princips un netiktu ievērotas procesuālās ekonomijas prasības. Turklāt būtu netaisnīgi, ja attiecīgā iestāde, lai vērstos pret kritiku, kas ietverta attiecīgajā prasības pieteikumā, kurš Kopienu tiesā iesniegts par lēmumu, varētu pielāgot apstrīdēto lēmumu vai to aizstāt ar citu lēmumu un attiecīgajā instancē balstīties uz šiem grozījumiem vai šo aizstāšanu, lai atņemtu otram lietas dalībniekam iespēju attiecināt savus sākotnējos prasījumus un izvirzītos pamatus uz vēlāku lēmumu vai iesniegt papildu prasījumus un izvirzīt pret to papildu pamatus (Tiesas 1982. gada 3. marta spriedums lietā 14/81 *Alpha Steel*/Komisija, *Recueil*, 749. lpp., 8. punkts; 1987. gada 29. septembra spriedums apvienotajās lietās 351/85 un 360/85 *Fabrique de fer de Charleroi* un *Dillinger Hüttenwerke*/Komisija, *Recueil*, 3639. lpp., 11. punkts, un 1988. gada 14. jūlija spriedums lietā 103/85 *Stahlwerke Peine-Salzgitter*/Komisija, *Recueil*, 4131. lpp., 11. un 12. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 3. februāra spriedums apvienotajās lietās T-46/98 un T-151/98 *CCRE*/Komisija, *Recueil*, II-167. lpp., 33. punkts).

29 2005. gada 21. septembra spriedumos lietās T-306/01 *Yusuf* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (Krājums, II-3533. lpp., pašlaik pārsūdzēts, tupmāk tekstā — "spriedums lietā *Yusuf*", 73. punkts) un T-315/01 *Kadi*/

Padome un Komisija (Krājums, II-3649. lpp., pašlaik pārsūdzēts, turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Kadi*", 54. punkts) Pirmās instances tiesa šo judikatūru ir piemērojusi gadījumā, ja regula, kas skar personu tieši un individuāli, procesa laikā ir aizstāta ar regulu, kurai ir tāds pats priekšmets.

30 Tādējādi šajā gadījumā atbilstoši šai judikatūrai ir jāapmierina prasītājas lūgums uzskatīt, ka mutvārdu procesa noslēguma datumā tās prasība attiecās uz Kopējās nostājas 2005/936 un Lēmuma 2005/930 atcelšanu, ciktāl tie to skar, un ļaut lietas dalībniekiem pārformulēt savus prasījumus, izvirzīt pamatus un argumentus sakarā ar šo jauno apstākli, kas tiem nozīmē tiesības iesniegt papildu prasījumus, pamatus un argumentus.

31 Šādos apstākļos, pirmkārt, ir jāatļauj pievienot lietas materiāliem dokumentus, kas pievienoti tiem prasītājas apsvērumiem par ziņojumu tiesas sēdē, kuri kancelejā iesniegti 2006. gada 25. janvārī (skat. šī sprieduma 24. punktu), un, otrkārt, jānoraida Padomes lūgums nepievienot lietas materiāliem nedz attiecīgos dokumentus, nedz arī tos, kas pievienoti prasītājas apsvērumiem, atbildot uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumu, un kas kancelejā iesniegti 2006. gada 18. janvārī (skat. šī sprieduma 23. un 25. punktu). Jaunu pierādījumu un dokumentu iesniegšana, kā arī jaunu pierādījumu piedāvājumu iesniegšana ir jāuzskata par lietas dalībnieku tiesību — pārformulēt savus prasījumus, pamatus un argumentus, ņemot vērā jaunatklātos apstākļus, kas minēti iepriekšējos šī sprieduma punktos, neatņemamu daļu. Jautājums, vai attiecīgo dokumentu novēlota pievienošana lietas materiāliem šajā gadījumā pamato rakstveida procesa atsākšanu Padomes tiesību uz aizstāvību vārdā (skat. šī sprieduma 25. punktu), tiek apskatīts šī sprieduma 182. punktā.

32 Turklāt Pirmās instances tiesa uzskata, ka tajā var vērsties tikai ar prasību atcelt pastāvošu un nelabvēlīgu aktu. Tādējādi, tā kā prasītājai var tikt atļauts, kā tika noteikts šī sprieduma 30. punktā, pārformulēt savus prasījumus tā, lai tie attiektos uz to aktu atcelšanu, kas procesa laikā ir aizstājuši sākotnēji apstrīdētos aktus, šis risinājums nedrīkst atļaut vēl nepieņemtu hipotētisku aktu likumības spekulatīvu

kontroli (skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra rīkojumu lietā T-22/96 *Langdon*/Komisija, *Recueil*, II-1009. lpp., 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 No tā izriet, ka nav jāļauj prasītājai pārformulēt savus prasījumus tā, lai tie būtu vērsti ne tikai pret Kopējo nostāju 2005/936 un Lēmumu 2005/930, bet vajadzības gadījumā arī pret jebkuriem citiem aktiem, kas būs spēkā datumā, kurā tiks pasludināts spriedums un kuriem būs tāds pats priekšmets kā minētajiem aktiem, kā arī attiecībā uz prasītāju būs tādas pašas sekas, ciktāl šie akti uz to attiecas (skat. šī sprieduma 26. punktu).

34 Šīs prasības ietvaros Pirmās instances tiesas kontrole attiecas tikai uz turpmāk pieņemtajiem aktiem, kas joprojām ir spēkā un kas tiek apstrīdēti dienā, kad noslēdzies mutvārdu process, proti, uz Kopējo nostāju 2005/936 (turpmāk tekstā — "apstrīdētā kopējā nostāja") un uz Lēmumu 2005/930 (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") (kopā turpmāk tekstā — "apstrīdētie akti"), un tā ir pat gadījumā, ja minētie akti tiek atcelti vai aizstāti ar citiem aktiem dienā, kad tiek pasludināts šis spriedums.

35 Šādā gadījumā, pirmkārt, prasītāja saglabā interesi panākt apstrīdēto aktu atcelšanu, ja iestādes akta atcelšana netiek atzīta par nelikumīgu un rada *ex nunc* sekas, atšķirībā no sprieduma par atcelšanu, atbilstoši kuram atceltais akts ar atpakaļejošu spēku tiek izņemts no tiesību sistēmas un uzskatīts par nekad neeksistējošu. Otrkārt, kā arī Padome atzinusi tiesas sēdē, ja tiks atcelti apstrīdētie akti, šai iestādei būs jāveic pasākumi, kas ietver sprieduma izpildi atbilstoši EKL 233. pantam, kas varētu nozīmēt, ka tai vajadzības gadījuma ir jāgroza vai jāatceļ iespējamie akti, kuri atceļ vai groza aktus, kas apstrīdēti pēc mutvārdu procesa noslēgšanās datuma (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 13. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-481/93 un T-484/93 *Exporteurs in Levende Varkens* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2941. lpp., 46.–48. punkts).

Par prasījumu otro daļu

36 Ar prasījumu otro daļu, kas pārformulēta tiesas sēdē, prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu atzīt apstrīdētos aktus par tai nepiemērojamiem šo aktu daļējas atcelšanas rezultātā, kas paredzēta pirmajā pamatprasījumā.

37 Ir jāatzīst, ka tādējādi formulētā prasījuma otrā daļa nav izskatāma neatkarīgi no pirmās. Tādējādi, ņemot to vērā, ir jāuzskata, ka tam nav mērķa.

Par prasību atcelt apstrīdēto kopējo nostāju

Lietas dalībnieku argumenti

38 Prasītāja apgalvo, ka šī prasība ir pieņemama, jo gan apstrīdētā kopējā nostāja, gan apstrīdētais lēmums to skar tieši un individuāli un tie tai ir nelabvēlīgi. It īpaši tā uzsver, ka Pirmās instances tiesa ir kompetenta pārbaudīt attiecīgās kopējās nostājas likumību, pretējā gadījumā prasītājai tiktu liegtas tiesības uz taisnīgu tiesu.

39 Atbilstoši prasītājas teiktajam tiesiskas valsts principi, kas ietverti LES 6. panta 2. punktā, attiecas uz visiem Savienības aktiem, ieskaitot tos, kas pieņemti kopējās ārpolitikas un drošības politikas ietvaros (KĀDP) vai policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās ietvaros (ko parasti sauc par "tieslietām un iekšlietām") (TIL). Tā kā tiesības vērsties tiesā ir viena no šo tiesību sastāvdaļām, kā tas izriet arī

no LES 35. un 46. panta un Tiesas judikatūras (1986. gada 15. maija spriedums lietā 222/84 *Johnston, Recueil*, 1651. lpp., 18. punkts, un 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 38. un 39. punkts), neviens no šiem aktiem nevar nebūt pakļauts Tiesas un Pirmās instances tiesas kontrolei. Ja tiktu nolemts citādāk, pēc prasītājas domām, tiktu radīta tiesību neesamības zona.

40 Jebkurā gadījumā likumdošanas process, ko šajā gadījumā virzīja Padome, esot jāuzskata par nelikumīgu tāpat kā apstrīdētās kopējās nostājas pamatošana ar noteikumiem, kas attiecas uz KĀDP. Ņemot vērā tostarp LES 47. pantā ietverto Kopienu tiesību pārākumu, Pirmās instances tiesa ir kompetenta uzlikt sodu par šādu nelikumīgu aktu, kas pieņemts KĀDP vai TIL ietvaros. Prasītāja šajā ziņā atsaucas uz Tiesas 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-170/96 Komisija/Padome (*Recueil*, I-2763. lpp.).

41 Minētos procesus faktiski raksturo Padomes pastāvīgā vēlme izvairīties, pamatojoties uz starptautiskajiem noteikumiem, no prasībām aizsargāt pamattiesības un veikt šo aktu demokrātisku, likumdošanas vai tiesas kontroli, neņemot vērā Kopienu tiesību vispārējos principus. Tomēr personas, kas ir atbildīgas par šo Savienības aktu izpildi pēc būtības, joprojām ir pakļautas tiesas kontrolei attiecībā uz pamattiesībām.

42 Turklāt šo vēlmi kritizēja Eiropas Parlaments, kad tam tika lūgta konsultācija par Regulas Nr. 2580/2001 projektu. To ilustrē tostarp tas, ka Padome ir pati sev piešķīrusi pilnvaras izpildīt Regulu Nr. 2580/2001, pieņemot lēmumus, kuros turklāt, šķiet, nav norādīts pamatojums.

43 Neapstrīdot to, ka apstrīdētie akti prasītāju skar tieši un individuāli, Padome un Apvienotā Karaliste apgalvo, ka prasība nav pieņemama, ciktāl tā ir vērsta pret apstrīdēto kopējo nostāju.

44 Līdz ar to Padome un Apvienotā Karaliste uzskata, ka šajā instancē ir jāveic likumības kontrole tikai pār apstrīdēto lēmumu, kura dēļ Regulā Nr. 2580/2001 paredzētie pasākumi ir piemērojami prasītājai.

Pirmās instances tiesas vērtējums

45 Atbilstoši Pirmās instances tiesas pastāvīgajai judikatūrai (2004. gada 7. jūnija rīkojumi lietās T-338/02 *Segi* u.c./Padome, Krājums, II-1647. lpp., pašlaik pārsūdzēts, 40. un turpmākie punkti, un T-333/02 *Gestoras Pro Amnistía* u.c./Padome, Krājumā nav publicēts, pašlaik pārsūdzēts, 40. un turpmākie punkti, un 2005. gada 18. novembra rīkojums lietā T-299/04 *Selmani*/Padome un Komisija, Krājumā nav publicēts, 52.–59. punkts) prasība ir jānoraida kā acīmredzami daļēji nepieņemama un acīmredzami daļēji nepamatota, ciktāl tā vērsta uz apstrīdētās kopējās nostājas atcelšanu.

46 No sākuma ir jāatzīmē, ka šī kopējā nostāja nav Padomes akts, kas būtu pieņemts saskaņā ar EK līgumu un kā tāds — pakļaujams likumības kontrolei, ko paredz EKL 230. pants, bet gan Padomes, kuras sastāvā ietilpst dalībvalstu valdību pārstāvji, akts, kas pieņemts, pamatojoties uz LES 15. pantu, kurš attiecas uz LES V sadaļu par KĀDP, un LES 34. pantu, kas attiecas uz LES VI sadaļu par TIL.

47 Tomēr ir jāatzīst, ka prasības par kopējās nostājas atcelšanu celšana Kopienu tiesā nav paredzēta nedz LES V sadaļā par KĀDP, nedz arī LES VI sadaļā par TIL.

48 LES ietvaros — versijā, kas izriet no Amsterdamas līguma, — Kopienu Tiesas kompetences ir ierobežoti uzskaitītas LES 46. pantā.

49 Pirmkārt, tajā nav paredzēta Tiesas kompetence attiecībā uz LES V sadaļas noteikumiem.

50 Otrkārt, attiecībā uz LES VI sadaļas noteikumiem, kas attiecas uz šo gadījumu, šis pants nosaka:

"Eiropas Kopienas dibināšanas līguma, Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līguma un Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līguma noteikumi, kas attiecas uz Eiropas Kopienu Tiesas pilnvarām un šo pilnvaru īstenojumu, attiecas tikai uz šādiem šā Līguma noteikumiem:

[..]

b) uz VI sadaļas noteikumiem saskaņā ar [LES] 35. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

[..]

d) uz [LES] 6. panta 2. punktu — attiecībā uz iestāžu darbību, ciktāl tas ir Tiesas jurisdikcijā saskaņā ar Eiropas Kopienu dibināšanas līgumiem un šo Līgumu;

[..]."

51 Saskaņā ar atbilstošajiem LES 35. panta noteikumiem:

"1. Eiropas Kopienu Tiesas kompetencē, ievērojot šā panta nosacījumus, ir sniegt prejudiciālus nolēmumus par pamatlēmumu un lēmumu spēkā esamību un interpretāciju, par to konvenciju interpretāciju, kas pieņemtas saskaņā ar šo sadaļu, un šo konvenciju īstenošanas pasākumu spēkā esamību un interpretāciju.

[..]

6. Tiesas kompetencē ir pārbaudīt pamatlēmumu un lēmumu likumību, ja dalībvalsts vai Komisija ir vērsusies Tiesā sakarā ar kompetences trūkumu, par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumiem, par šā Līguma vai jebkuru ar tā piemērošanu saistīto tiesību normu pārkāpumiem vai arī par pilnvaru nepareizu izmantošanu. Šajā punktā paredzētā vēršanās tiesā jāveic divos mēnešos pēc attiecīgā akta publicēšanas.

[..]"

52 No LES 35. un 46. panta izriet, ka LES VI sadaļas ietvaros tikai tie pārsūdzības veidi ir derīgi spēkā esamības vai atcelšanas izvērtēšanai, kas ir ietverti pamatlēmumos, lēmumos un konvenciju piemērošanas noteikumos, ko attiecīgi paredz LES 34. panta 2. punkta b), c) un d) apakšpunkts, izņemot kopējās nostājas, ko paredz LES 34. panta 2. punkta a) apakšpunkts.

53 Turklāt ir jāatzīst, ka pamattiesību ievērošanas garantija, ko paredz LES 6. panta 2. punkts, uz šo gadījumu nav attiecināma, jo LES 46. panta d) apakšpunkts nepiedāvā nekādu papildu kompetences pamatu Kopienu Tiesai (šī sprieduma 45. punktā minētais rīkojums lietā *Segi* u.c./Padome, 37. punkts).

54 Attiecībā uz efektīvas tiesiskās aizsardzības līdzekļa neesamību, uz ko atsaucas prasītāja, ir jāatzīmē, ka tas vien nerada Kopienām kompetenci Kopienu tiesību sistēmā, kas izveidota, pamatojoties uz piešķirto kompetenču principu, kurš izriet no EKL 5. panta attiecībā uz aktu, kas pieņemts saistītā, bet atšķirīgā tiesību sistēmā, proti, tajā, kas izriet no LES V un VI sadaļas (skat. šī sprieduma 45. punktā minēto rīkojumu lietā *Segi* u.c./Padome, 38. punkts). Šajā sakarā prasītāja nevar atsaukties uz šī sprieduma 39. punktā minēto spriedumu lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/ Padome. Šajā spriedumā (40. punkts) Tiesa pamatoja savu argumentāciju ar to, ka EK līgums ir izveidojis pilnīgu tiesiskās aizsardzības līdzekļu un tādu procedūru sistēmu, kas paredzēta iestāžu aktu likumības kontroles nodrošināšanai. Tomēr, kā ir norādīts iepriekš, attiecībā uz aktiem, kas pieņemti, pamatojoties uz V un VI sadaļu, LES ir izveidojis ierobežotu tiesas kontroli, un dažām jomām nepiemēro minēto kontroli un daži tiesiskās aizsardzības līdzekļi nav pieejami.

55 Tomēr šajā ziņā ir jāatzīmē, ka, neizvērtējot iespēju apstrīdēt kopējās nostājas spēkā esamību dalībvalsts tiesā, apstrīdētā kopējā nostāja nosaka, ka ir jāpieņem Kopienu un/vai valsts īstenošanas akti, lai tā būtu efektīva. Tomēr nav ticis apgalvots, ka šie īstenošanas akti paši nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets — vai nu Kopienu tiesā, vai arī valsts tiesā. Tādējādi nav pierādīts, ka prasītājai nav efektīva — kaut arī netieša — tiesību aizsardzības līdzekļa pret aktiem, kas pieņemti, pamatojoties uz apstrīdēto kopējo nostāju, un kas tai ir nelabvēlīgi. Turklāt šajā gadījumā prasītāja ir efektīvi izmantojusi savas tiesības uz pārsūdzību pret apstrīdēto lēmumu.

56 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa ir kompetenta apmierināt prasību atcelt kopējo nostāju, kas pieņemta, pamatojoties uz LES 15. un 34. pantu, tikai tādā gadījumā, ja prasītāja šādas prasības pamatojumam atsaucas uz to, ka Kopiena neievēro savas kompetences (šī sprieduma 45. punktā minētais rīkojums lietā *Selmani*/Padome un Komisija, 56. punkts). Kopienu tiesu kompetencē ir izvērtēt LES ietvaros pieņemta akta saturu, lai pārliecinātos, vai šis akts neietekmē Kopienu kompetences, un lai to atceltu, ja izrādītos, ka tas bija jāpieņem, pamatojoties uz EK līguma normu (šajā sakarā skat. šī sprieduma 40. punktā minēto Tiesas spriedumu lietā Komisija/Padome, 16. un 17. punkts, un 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā C-176/03 Komisija/Padome, Krājums, I-7879. lpp., 39. punkts; šī sprieduma 45. punktā minētos rīkojumus lietās *Segi* u.c./Padome un *Gestoras Pro Amnistía* u.c./Padome, 41. punkts; pēc analoģijas skat. arī Tiesas 1997. gada 14. janvāra spriedumu lietā C-124/95 *Centro-Com*, *Recueil*, I-81. lpp., 25. punkts).

57 Tādējādi šajā gadījumā — ar nosacījumu, ka prasītāja atsaucas uz to, ka Padome ir pārkāpusi procedūru, rīkojoties Savienības jomā, neņemot vērā Kopienu kompetences, ar mērķi tai atņemt jebkādu tiesisko aizsardzību, šīs prasības izskatīšana ir Kopienu tiesu kompetencē.

58 Šajā ziņā tomēr ir jāatzīst, ka Padome, rīkodamās Savienības vārdā, nebūt nav neievērojusi Kopienu kompetences, bet gan, tieši otrādi — pamatojās uz tām, lai nodrošinātu apstrīdētās kopējās nostājas īstenošanu. Pirmkārt, tā kā Padome balstījās uz atbilstošajām Kopienu kompetencēm, it īpaši uz tām, kas ietvertas EKL 60. un 301. pantā, tai nevar pārmest, ka tā nav ievērojusi šīs kompetences. Šajā sakarā prasītāja nav minējusi citu piemērotu juridisku pamatu kā vien tās tiesību normas, kas ir šajā gadījumā faktiski izmantotas un kuras varētu tikt neievērotas, pārkāpjot LES 47. pantu. Otrkārt, šīs tiesību normas pašas paredz, ka vispirms ir jāpieņem kopējā nostāja vai kopēja rīcība, lai tās būtu piemērojamas. No tā izriet, ka kopējās nostājas iepriekšēja pieņemšana pirms šajā gadījumā izmantoto Kopienu kompetenču īstenošanas norāda uz šo kompetenču ievērošanu, nevis pārkāpšanu. Turklāt, pat ja prasība pieņemt kopēju nostāju atbilstoši LES nozīmē, ka attiecīgajām personām tiek atņemta iespēja iesniegt tiešu prasību Kopienu tiesā, t.i., iespēja tieši

apstrīdēt apstrīdētās kopējās nostājas likumību, šāds rezultāts kā tāds nav uzskatāms par Kopienu kompetenču neievērošanu. Visbeidzot, attiecībā uz Parlamenta 2002. gada 7. februāra rezolūciju, kurā Parlaments kritizē juridiskā pamata izvēli, pamatojoties uz LES, lai izveidotu to personu, grupu vai organizāciju sarakstu, kas iesaistītas terora aktā, ir jāatzīst, ka šī kritika attiecas uz politisku izvēli un kā tāda neapstrīd izvēlētā juridiskā pamata likumību vai Kopienu kompetenču neievērošanu (šī sprieduma 45. punktā minētais rīkojums lietā *Segi* u.c./Padome, 46. punkts).

59 Tādējādi Pirmās instances tiesa, spriežot likumības ierobežotās kontroles ietvaros, kas izriet no tās kompetences atbilstoši EK līgumam, var tikai konstatēt, ka apstrīdētā kopējā nostāja nepārkāpj Kopienu kompetences.

60 No iepriekš minētā izriet, ka Pirmās instances tiesas ierobežotās kompetences izskatīt šo prasību ietvaros, ciktāl tā ir vērsta pret apstrīdēto kopējo nostāju, šī prasība ir jānoraida kā acīmredzami nepamatota.

Par prasību atcelt apstrīdēto lēmumu

61 Sava prasījuma atcelt apstrīdēto lēmumu pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus. Pirmais sastāv no piecām daļām, kas attiecīgi attiecas uz tiesību uz aizstāvību, būtisku procesuālu noteikumu, tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību, nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Otrais

attiecas uz tiesību uz sacelšanos pret tiraniju un apspiešanu pārkāpumu. Trešais attiecas uz nediskriminācijas principa pārkāpumu.

62 Vispirms ir jāizvērtē pirmais pamats.

Lietas dalībnieku argumenti

63 Pirmā pamata ietvaros prasītāja neapstrīd ne likumību, ne leģitimitāti tādiem pasākumiem kā līdzekļu iesaldēšana, ko paredz apstrīdētie akti pret personām, grupām un organizācijām, kas iesaistītas terora aktos, Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē.

64 Turpretī pamata pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj tās pamattiesības un tostarp tās tiesības uz aizstāvību, ko garantē tostarp LES 6. panta 2. punkts un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECTK) 6. pants, ciktāl šis akts uzliek sankcijas un rada tai būtiskus zaudējumus, jo tā netika uzklausīta pirms šā akta pieņemšanas un pat turpmāk neviens necentās uzzināt tās viedokli. Tā uzskata: tā kā tai bija zināmi biroji un vadītāji, pirms tās iekļaušanas strīdīgajā sarakstā bija jāuzaicina un jāuzklausa tās pārstāvji. Tiesas sēdē prasītāja uzstāja, ka tā nemaz nezināja tā lēmuma autoru, kas esot ticis pieņemts attiecībā uz prasītāju atbilstoši Kopējas nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam, kā arī par pierādījumiem un informāciju, pamatojoties uz kuru šāds lēmums ticis pieņemts. Atbilstoši prasītājas teiktajam — tās iekļaušana strīdīgajā sarakstā ir notikusi, "acīmredzami ņemot vērā tikai tos dokumentus, ko iesniedzis Teherānas režīms".

65 Turklāt pamata otrajā un trešajā daļā prasītāja apgalvo, ka, iekļaujot to strīdīgajā sarakstā un iepriekš neuzklausot un nenorādot nekādu faktisko un tiesisko pamatojumu, kas to juridiski pamatotu, tiek pārkāpts arī pienākums norādīt pamatojumu, ko paredz EKL 253. pants, kā arī tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību (Tiesas 1968. gada 8. februāra spriedums lietā 3/67 *Mandelli*/Komisija, *Recueil*, 35. lpp., un šī sprieduma 39. punktā minētais spriedums lietā *Johnston*).

66 Prasītāja arī apgalvo pamata ceturtajā daļā, ka šī iekļaušana turklāt apdraud nevainīguma prezumpciju, ko garantē Pamattiesību hartas 48. panta 1. punkts, un šajā sakarā atsaucas arī uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995. gada 10. februāra spriedumu lietā *Allenet de Ribemont* (A sērija, Nr. 308).

67 Visbeidzot, šā pamata piektajā daļā prasītāja apgalvo, ka tās iekļaušana strīdīgajā sarakstā ir veikta, pieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Tā uzskata, ka to nevar apsūdzēt par to, ka tā ir teroristu organizācija.

68 Padome un Apvienotā Karaliste apgalvo, ka apstrīdētais lēmums neapdraud pamattiesības, kuras, kā apgalvots, esot pārkāptas.

69 Runājot tieši par tiesībām tikt uzklausītam, Padome atzīmē, ka prasītāja pati apgalvoja, ka tā rakstīja Padomes priekšsēdētāja pienākumu izpildītājam pirms sākotnēji apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, lai aizstāvētu savas intereses. Padome apgalvo, ka tajā laikā tā uzklausīja prasītāju pirms tās līdzekļu iesaldēšanas. Šajā ziņā tā atsaucas uz Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2000. gada 2. augusta rīkojumu lietā T-189/00 R "Invest" *Import und Export* un *Invest*

commerce/Komisija (*Recueil*, II-2993. lpp., 41. punkts), no kura netieši izriet, ka iepriekšējie kontakti ar iestādēm, tās viedokļa detalizēta izklāstīšana un zināšanas par tās paredzēto iekļaušanu melnajā sarakstā ir uzskatāmi par apstākļiem, kas apmierina tiesības tikt uzklausītam.

70 Turklāt prasītāja vairs nav kontaktējusies ar Padomi kopš sākotnēji apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, lai panāktu tās gadījuma pārskatīšanu par iespēju svītrot no strīdīgā saraksta.

71 Jebkurā gadījumā ne no ECTK, ne Pamattiesību hartas, kas patiesībā nav saistoša, nedz arī no dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām neizriet, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē beznosacījumu tiesības tikt uzklausītam pirms tāda civiltiesiskā vai administratīvā sankciju pasākuma pieņemšanas, kāds ir apstrīdēts šajā gadījumā.

72 Padome un Apvienotā Karaliste tādējādi norāda, ka izņēmumi no vispārējām tiesībām tikt uzklausītam administratīvā procesa ietvaros vismaz dažās dalībvalstīs šķiet iespējami sabiedrisko interešu, sabiedriskās kārtības vai starptautisko attiecību uzturēšanas dēļ, vai arī tad, ja pieņemamā lēmuma mērķis ir vai var būt lemts neveiksmei, ja attiecīgās tiesības tiek piešķirtas. Kā piemēru Padome min Vācijas, Francijas, Itālijas, Anglijas, Dānijas, Zviedrijas, Īrijas un Beļģijas tiesības.

73 Apvienotās Karalistes valdība apraksta īpašās procedūras, kas, pēc tās domām, ir piemērojama *POAC* atbilstoši *Terrorism Act 2000* tādas prasības ietvaros, kas vērsta pret *Home Secretary* lēmumu aizliegt organizāciju, kura, pēc tā domām, ir iesaistīta terorismā. Šo procedūru raksturo tostarp īpaša advokāta iecelšana prasītāja pārstāvēšanai *POAC*, kurā lieta tiek izskatīta slēgtā sēdē, kā arī *POAC* iespēja ņemt vērā pierādījumus, kas nav atklāti šim lietas dalībniekam vai tā juridiskajam pārstāvim, atbilstoši likumam vai sabiedrisko interešu apsvērumu dēļ. Šajā gadījumā

prasītāja ir tā aizlieguma lēmuma subjekts (skat. šī sprieduma 2. punktu), pret kuru tā iesniedza divas paralēlas pārsūdzības, viena — apelācija *POAC*, otra — kasācija *High Court*. Ar 2002. gada 17. aprīļa spriedumu *High Court* noraidīja kasācijas sūdzību (skat. šī sprieduma 12. punktu) un ar 2002. gada 15. novembra spriedumu *POAC* noraidīja apelācijas sūdzību (skat. šī sprieduma 16. punktu).

74 Tāpat atbilstoši Padomes un Apvienotās Karalistes teiktajam — Kopienu tiesības nepiešķir prasītājai nekādas tiesības tikt uzklausītai pirms tās iekļaušanas strīdīgajā sarakstā.

75 Atbilstoši Apvienotās Karalistes teiktajam — šī lieta atšķiras no lietas, kurā pasludināts Tiesas 1994. gada 29. jūnija spriedums lietā C-135/92 *Fiskano*/Komisija (*Recueil*, I-2885. lpp.), uz ko atsaucas prasītāja, jo, prasītāju iekļaujot strīdīgajā sarakstā, Kopienu iestādes pieņem tiesību vai administratīvus aktus, nevis veic attiecībā uz to procedūru, kas attiecas uz iepriekš pastāvošām tiesībām. Persona, ko skar šādi pasākumi, nav atbildētāja procesā, un līdz ar to jautājums par tiesībām uz aizstāvību vienkārši nerodas. Šīs tiesības garantē iespēja vērsties tiesā, šajā gadījumā — Pirmās instances tiesā, kurā [prasītāja] vērsās, pamatojoties uz EKL 230. pantu, lai pārliecinātos, ka attiecīgais tiesiskais regulējums tika pieņemts likumīgi un/vai ka uz prasītāju faktiski attiecas šis tiesiskais regulējums.

76 Šajā pašā ziņā Padome atsaucas arī uz Tiesas 1986. gada 23. septembra spriedumu lietā 5/85 *AKZO Chemie*/Komisija (*Recueil*, 2585. lpp., 20. un 24. punkts) un 2000. gada 14. marta spriedumu lietā C-54/99 *Église de scientologie* (*Recueil*, I-1335. lpp., 20. punkts). Turklāt Padome šaubās, ka judikatūras principi, kas izriet no konkurences vai tirdzniecības aizsardzības lietām, var bez atrunas tikt piemēroti šajā lietā. Pēc tās domām, šajā gadījumā vispiemērotākā judikatūra ir tā, kas atzīst, ka gadījumā, kad uz personu attiecas Kopienu sankcija, kas pieņemta pēc valsts iestādes priekšlikuma, tiesības tikt uzklausītam faktiski vispirms tiek garantētas attiecībās

starp ieinteresēto personu un valsts administrāciju (šī sprieduma 69. punktā minētais rīkojums "Invest" *Import und Export* un *Invest commerce*/Komisija, 40. punkts).

77 Saistībā ar ECTK 6. pantu Padome uzsver, ka nekas Eiropas Cilvēktiesību tiesas pastāvīgajā judikatūrā nenorāda, ka šajā tiesību normā paredzētās garantijas būtu jāpiemēro tajā administratīvajā procesā, kura rezultātā ticis pieņemts apstrīdētais lēmums. Prasītājas īpašumu iesaldēšana nav kriminālsods un nevar tikt pielīdzināta šādam sodam atbilstoši Eiropas Cilvēktiesību tiesas apstiprinātajiem pārkāpuma smaguma kritērijiem (Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1976. gada 8. jūnija spriedums lietā *Engel* u.c., A sērija, Nr. 22; 1984. gada 28. jūnija spriedums lietā *Campbell* un *Fell*, A sērija, Nr. 80, un 1984. gada 23. oktobra spriedums lietā *Öztürk*, A sērija, Nr. 85). Šī pati tiesa nosprieda, ka ECTK 6. panta 1. punkts ir piemērojams izmeklēšanas administratīvajiem etapiem valsts administratīvajās iestādēs. Taisnīga procesa garantija attiecas tikai uz veidu, kādā informācija, kas ir saņemta administratīvās izmeklēšanas laikā, tiek izmantota tiesas procesā (Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1994. gada 21. septembra spriedums lietā *Fayed*, A sērija, Nr. 294-B).

78 Apvienotā Karaliste apstrīd arī, ka ECTK 6. panta 1. punkts attiecas uz likumdošanas vai īstenošanas aktu pieņemšanu. Šī tiesību norma ir piemērojama tikai tad, ja tiek apstrīdētas civilās tiesības un pienākumi, un garantijas, ko tā paredz, ir piemērojamas tikai gadījumā, ja pastāv prāva, kurā jāpieņem lēmums. Tādējādi tā nepiešķir indivīdiem tiesībās tikt uzklausītiem pirms tāda tiesiskā regulējuma pieņemšanas, kas iejaucas tiesībās uz īpašumu. Šādā gadījumā indivīdiem ir tiesības apstrīdēt šā tiesiskā regulējuma likumību vai tā piemērošanu šajā gadījumā tikai *a posteriori* (Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1986. gada 8. jūlija spriedums lietā *Lithgow* u.c., A sērija, Nr. 102, un 1986. gada 21. februāra spriedums lietā *James* u.c., A sērija, Nr. 98).

79 Šajā gadījumā nedz uz prasītājas iekļaušanu strīdīgajā sarakstā, nedz — līdz ar to — tās īpašumu iesaldēšanu, pēc Apvienotās Karalistes domām, neattiecas ECTK

6. panta 1. punkts. Līdz ar to prasītājai nav nekādu tiesību izvirzīt šādus argumentus pirms šādu pasākumu veikšanas. Tomēr šīs pašas tiesību normas ietvaros prasītājai ir tiesības vērsties tiesā, lai apstrīdētu attiecīgā tiesiskā regulējuma likumību. Turklāt tā ir izmantojusi šīs tiesības, ceļot šo prasību.

80 Katrā ziņā šajā gadījumā veiktie steidzamie pasākumi nav nesamērīgi ar sasniedzamo mērķi un tie neizveidoja līdzsvara trūkumu starp prasībām, kas izriet no vispārējām interesēm, un tām, kas ir saistītas ar indivīdu pamattiesību aizsardzību, ņemot vērā to, ka tiesības uz aizstāvību var tikt izmantotas tad, kad pasākumi jau veikti.

81 Šajā ziņā Padome un Apvienotā Karaliste uzsver, ka informācija vai prasītājas iepriekšēja uzklausīšana par tās īpašumu iesaldēšanu varētu apdraudēt svarīga sabiedrības interešu mērķa, ko paredz Regula Nr. 2580/2001, īstenošanu, — novērst to, ka līdzekļi var tikt izmantoti teroristu darbības finansēšanai. Atbilstoši lietas dalībnieku teiktajam — prasītāja varēja izmantot termiņu, kas tai tika noteikts savu apsvērumu iesniegšanai, lai pārskaitītu savus līdzekļus ārpus Savienības.

82 Apvienotā Karaliste piebilst, ka acīmredzot pastāv būtiski iemesli, kas saistīti ar valsts drošību, kādēļ nevar publiskot ieinteresētajai personai informāciju un pierādījumus, pamatojoties uz kuriem atbildīgā iestāde var pieņemt lēmumu, ar ko atzīst, ka organizācija ir saistīta ar terorismu.

83 Attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu iespējamo pārkāpumu Padome apgalvo, ka apstrīdētais lēmums, kaut arī tajā nav norādīts konkrēts pamatojums, tikai atjaunina sarakstu, ko paredz Regula Nr. 2580/2001, kuras 2. panta 3. punkts uzskaita kritērijus, pamatojoties uz kuriem personas, grupas un organizācijas tiek ietvertas strīdīgajā sarakstā. Minētā regula, apstrīdētā kopējā nostāja un apstrīdētais lēmums, kas tika pieņemti prasītājai labi zināmajā kontekstā, tādējādi izpilda

pienākumu norādīt pamatojumu, ko nosaka judikatūra, ņemot vērā, ka materiālie nosacījumi terorisma apkarošanai nav tādi paši kā tie, kas pastāv citās jomās, piemēram, konkurences jomā (Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā 350/88 *Delacre* u.c./Komisija, *Recueil*, I-395. lpp., 15. punkts; kontekstā ar līdzekļu iesaldēšanu skat. šī sprieduma 69. punktā minēto rīkojumu lietā "Invest" *Import und Export* un *Invest commerce*/Komisija, 43. punkts).

84 Turklāt Padome uzskata, ka apstrīdētais lēmums nekādā veidā neapdraud nevainīguma prezumpciju.

85 Attiecībā uz pieņēmumu, ka ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, Padome un Apvienotā Karaliste uzskata, ka prasītāja nav pietiekami pamatojusi to, ka tā nav teroristu organizācija un ka uz to tādējādi neattiecas Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts.

86 Padome un Apvienotā Karaliste atgādina, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu strīdīgais saraksts ir izveidots, pamatojoties uz precīzu informāciju vai lietas materiālos ietvertajiem pierādījumiem, kas norāda, ka lēmumu pieņēmusi atbildīgā valsts iestāde, identificējot personu, grupu vai organizāciju, kas ir saistīta ar teroristu darbību. Tomēr prasītāja neapgalvo un nekas nenorāda uz to, ka tā nav bijusi iekļauta strīdīgajā sarakstā uz šāda lēmuma pamata.

87 Padome atzīst, ka atbilstoši šai pašai tiesību normai tā pārbauda, vai valsts iestādes ievēro kritērijus, ko noteikusi Savienība. Tomēr šī pārbaude neattiecas uz tādiem faktiem kā tie, ko apgalvo prasītāja, nedz arī uz informāciju, kas dažreiz ir balstīta uz aizsargātiem avotiem vai uz dalībvalstu specializēto dienestu darbību. Ņemot vērā būtisko lomu, kas procedūrā ir dalībvalstu atbildīgajām iestādēm, Padome un

Apvienotā Karaliste uzskata, ka pašu to faktu apstrīdēšana, vadoties no kuriem šīs iestādes ir piedāvājušas ietvert personu strīdīgajā sarakstā, vai lūgums pārskatīt to lēmumu var tikt izskatīti tikai valsts līmenī. Šajā ziņā Apvienotā Karaliste atgādina, ka Regulas Nr. 2580/2001 7. pants ļauj Komisijai grozīt šās regulas pielikumu, pamatojoties uz informāciju, ko iesniegušas dalībvalstis.

88 Tomēr *Home Secretary*, kas šajā jomā ir atbildīgā iestāde Apvienotajā Karalistē, noraidīja prasītājas lūgumu svītrot to no aizliegto organizāciju saraksta atbilstoši *Terrorism Act 2000*. Ņemot vērā prasītājas apgalvojumus, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, tā tika iesaistīta likumīgā cīņā pret represīvo režīmu un, otrkārt, tās bruņotās pretošanās darbības bija vērstas pret militāriem objektiem Irānā, *Home Secretary* paziņoja, ka tas nevar akceptēt "jebkādas tiesības veikt terora aktus, lai arī kāds būtu pamatojums". Prasītājas pārsūdzības par šo lēmumu ir noraidītas (skat. šī sprieduma 73. punktu).

Pirmās instances tiesas vērtējums

89 Vispirms ir jāizvērtē kopā sūdzība par tiesību uz aizstāvību, pienākuma norādīt pamatojumu un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību pārkāpumu, tiem esot cieši saistītiem. Pirmkārt, tiesību uz aizstāvību garantēšana palīdz nodrošināt tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību pareizu īstenošanu. Otrkārt, pastāv cieša saikne starp tiesībām uz efektīvu tiesas aizsardzību un pienākumu norādīt pamatojumu. Kā uzsver pastāvīgā judikatūra, Kopienu iestāžu pienākums atbilstoši EKL 253. pantam norādīt pamatojumu saviem aktiem nav tikai formāls noteikums, bet tas ir paredzēts, lai ļautu Kopienu tiesai veikt likumības kontroli un ieinteresētajām personām — zināt veikto pasākumu pamatojumu, lai varētu aizstāvēt savas tiesības un izvērtēt, vai akts ir pamatots (Tiesas 1963. gada 4. jūlija spriedums lietā 24/62 Vācija/Komisija, *Recueil*, 131., 143. lpp., un 2005. gada 10. maija spriedums lietā C-400/99 Itālija/Komisija, Krājums, I-3657. lpp., 22. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada

30. septembra spriedums apvienotajās lietās T-346/02 un T-347/02 *Cableuropa* u.c./ Komisija, *Recueil*, II-4251. lpp., 225. punkts). Tādējādi ieinteresētās personas acīmredzot var izmantot tiesības uz tiesas aizsardzību tikai tad, ja tās zina attiecīgo aktu precīzu saturu un pamatojumu (šajā sakarā skat. Tiesas 1998. gada 19. februāra spriedumu lietā C-309/95 Komisija/Padome, *Recueil*, I-655. lpp., 18. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 7. jūlija spriedumu lietā T-89/96 *British Steel*/ Komisija, *Recueil*, II-2089. lpp., 33. punkts).

90 Ņemot vērā argumentus, ko prioritāri izvirzīja Padome un Apvienotā Karaliste, Pirmās instances tiesa vispirms izvērtēs, vai tiesības un garantijas, uz kuru pārkāpumu atsaucas prasītāja, principā ir piemērojamas kontekstā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001. Pēc tam Pirmās instances tiesa noteiks šo tiesību un garantiju mērķi un precizēs to robežas šādā kontekstā. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa spriedīs par attiecīgo tiesību un garantiju iespējamo pārkāpumu šajā gadījumā pastāvošajos konkrētajos apstākļos.

Ar tiesību uz aizstāvību ievērošanu, pienākumu norādīt pamatojumu un tiesībām uz efektīvu tiesas aizsardzību saistītās garantijas piemērojamība kontekstā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001

— Tiesības uz aizstāvību

91 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru aizstāvības tiesību ievērošana visos procesos, kas uzsākti pret personu un kuru rezultātā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs tiesību akts, ir Kopienu tiesību pamatprincips un tas ir jānodrošina, pat ja nav attiecīgās procedūras tiesiskā regulējuma. Saskaņā ar šo principu jebkura persona, pret kuru

piemērota sankcija, ir tiesīga lietderīgi paziņot savu viedokli sakarā ar faktiem, kas ir izmantoti sankcijas pamatojumam (skat. šī sprieduma 75. punktā minēto Tiesas spriedumu lietā *Fiskano*/Komisija, 39. un 40. punkts un tajos minētā judikatūra).

92 Šajā gadījumā apstrīdētais lēmums, ar kuru pret prasītāju veikts individuāls ekonomisko un finanšu sankciju pasākums (līdzekļu iesaldēšana), neapstrīdami tai ir nelabvēlīgs (skat. arī šī sprieduma 98. punktu). Šī judikatūra tādējādi ir piemērojama šajā gadījumā.

93 No šīs judikatūras izriet, ka ar dažiem izņēmumiem (skat. šī sprieduma 127. un turpmākos punktus) tiesību uz aizstāvību garantija principā ietver divas pamatdaļas. Pirmkārt, ieinteresētajai personai ir jāsaņem informācija par apsūdzības pierādījumiem, kas pamato paredzētās administratīvās sankcijas (turpmāk tekstā — "paziņotie apsūdzības pierādījumi"). Otrkārt, tai ir jābūt iespējai lietderīgi paust savu viedokli par šiem pierādījumiem (turpmāk tekstā — "noklausīšanās").

94 Tādējādi saprotamā tiesību uz aizstāvību garantija administratīvajā procesā ir jānošķir no tās, kas izriet no tiesībām uz efektīvu tiesas aizsardzību pret nelabvēlīgu aktu, kas, iespējams, pieņemts šajā procedūrā ietvaros (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 23. aprīļa spriedumu lietā T-372/00 *Campolargo*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-49. un II-223. lpp., 36. punkts). Padomes un Apvienotās Karalistes argumenti attiecībā uz ECTK 6. pantu (skat. šī sprieduma 77.–79. punktu) līdz ar to šās prasības izskatīšanai nav būtiski.

95 Turklāt garantija, ka tā saucamās tiesības uz aizstāvību tiks ievērotas, saistībā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001, nevar tikt liegta tikai tādēļ, ka nedz ECTK, nedz Kopienu tiesību vispārīgie principi

nepiešķir indivīdiem nekādas tiesības tikt uzklausītiem, pirms tiek pieņemts normatīva rakstura tiesību akts (šajā sakarā un pēc analoģijas skat. šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā *Yusuf*, 322. punkts), kā to apgalvo Padome un Apvienotā Karaliste (skat. šī sprieduma 78. un 79. punktu).

96 Ir tiesa, ka judikatūra, kas attiecas uz tiesībām tikt uzklausītam, netiks piemērota kontekstā ar Kopienas likumdošanas procesu, kura rezultātā tiek pieņemti normatīvi akti, kas netieši paredz ekonomiskās politikas izvēli un ir vispārēji piemērojami attiecīgajiem uzņēmējiem (Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. decembra spriedums lietā T-521/93 *Atlanta* u.c./EK, *Recueil*, II-1707. lpp., 70. punkts, kas apstiprināts apelācijas rezultātā ar Tiesas 1999. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-104/97 P *Atlanta*/Eiropas Kopiena, *Recueil*, I-6983. lpp., 34.–38. punkts).

97 Tāpat ir tiesa, ka apstrīdētajam lēmumam, ar ko prasītāja saglabāta strīdīgajā sarakstā pēc tam, kad tā tajā tika ietverta ar sākotnēji apstrīdēto lēmumu, ir tāda pati vispārīgā piemērojamība kā Regulai Nr. 2580/2001 un kā tāds tas ir tieši piemērojams visās dalībvalstīs. Tādējādi, neraugoties uz tā nosaukumu, tas pieder pie šā akta normatīvā rakstura EKL 249. panta izpratnē (pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. maija rīkojumu lietā T-45/02 *DOW AgroSciences*/ Parlaments un Padome, *Recueil*, II-1973. lpp., 31.–33. punkts un tajos minētā judikatūra, un šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā *Yusuf*, 184.–188. punkts).

98 Tomēr šis lēmums nav tikai normatīvs. Lai gan tam ir *erga omnes* ietekme, tas tieši un individuāli skar prasītāju, uz ko tas turklāt, minot tās vārdu, atsaucas kā uz vienu no tādā personu, grupu un organizāciju sarakstā ietvertajām personām, kuru līdzekļi ir iesaldējami, piemērojot Regulu Nr. 2580/2001. Līdz ar to attiecībā uz aktu, kas nosaka individuālus ekonomisko un finanšu sankciju pasākumus (skat. šī sprieduma 92. punktu), šī sprieduma 96. punktā minētā judikatūra nav piemērojama (pēc analoģijas skat. šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā *Yusuf*, 324. punkts).

99 Turklāt ir jāatzīmē tie fakti, kas atšķir šo lietu no lietām, kurās pieņemti šī sprieduma 29. punktā minētie spriedumi lietās *Yusuf* un *Kadi*, kuros tika noteikts, ka Kopienu iestādēm nav jāuzklausa ieinteresētās personas saistībā ar līdzekļu iesaldēšanai līdzīgu pasākumu pieņemšanu un īstenošanu analogi personām un organizācijām, kas ir saistītas ar Osamu bin Ladenu [*Oussama ben Laden*], *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*.

100 Šajās lietās šādu risinājumu pamato tas, ka Kopienas iestādēm ir jātransponē Kopienu tiesību sistēmā Drošības padomes rezolūcijas un Sankciju komitejas lēmumi par attiecīgo nosaukto personu līdzekļu iesaldēšanu, kas tām nepiešķir tiesības konkrētas to īstenošanas stadijā paredzēt jebkādu Kopienas mehānismu individuālu situāciju izvērtēšanai vai atkārtotai izvērtēšanai. Pirmās instances tiesa no tā secina, ka Kopienu tiesību princips attiecībā uz tiesībām tikt uzklausītam nav piemērojams tādos apstākļos, kuros ieinteresētās personas uzklausīšana nekādā veidā nevar likt iestādei pārskatīt savu nostāju (šī sprieduma 29. punktā minētais spriedums lietā *Yusuf*, 328. punkts, un šī sprieduma 29. punktā minētais spriedums lietā *Kadi*, 258. punkts).

101 Turpretī šajā gadījumā, kaut arī tostarp Drošības padomes Rezolūcijas 1373 (2001) 1. punkta c) apakšpunkts nosaka, ka visām valstīm ir nekavējoties jāiesaldē līdzekļi un citi finansiāli īpašumi vai saimnieciskie resursi tām personām, kas ir izdarījušas vai centušās izdarīt terora aktus, tos atvieglojušas vai līdzdarbojušās, organizācijām, kas šīm personām pieder vai ko tās kontrolē, un personām un organizācijām, kas rīkojas to vārdā vai pilnvarojumā, šajos pasākumos nav noteiktas konkrētas personas, grupas un organizācijas. Turklāt Drošības padome nav pieņēmusi precīzas tiesību normas par līdzekļu iesaldēšanas procedūru, nedz arī garantijām vai tiesas aizsardzību, kas nodrošinātu personām un organizācijām, uz ko attiecas šāda procedūra, patiesu iespēju apstrīdēt pret tām veiktos valsts pasākumus.

102 Tādējādi kontekstā ar Rezolūciju 1373 (2001) Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) dalībvalstīm un, šajā gadījumā, Kopienai, ar kuras starpniecību dalībvalstis nolēmušas rīkoties, ir konkrēti jānosaka, kādu personu, grupu un organizāciju līdzekļi ir iesaldējami, piemērojot šo rezolūciju, atbilstoši pašu tiesību sistēmas noteikumiem.

103 Šajā ziņā Padome tiesas sēdē apgalvoja, ka, īstenojot Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001), pasākumi, ko tā veikusi atbilstoši saistošajai kompetencei un kas tādējādi ir "pārāki" atbilstoši Apvienoto Nāciju Statūtu 25. un 103. pantam, ir galvenokārt tie, ko paredz Regulas Nr. 2580/2001 materiālās tiesību normas, kas nosaka to ierobežojošo pasākumu saturu, kas ir jāpieņem attiecībā uz personām, kas ir šās rezolūcijas 1. punkta c) apakšpunktā. Turpretī atšķirībā no aktiem, par kuriem pieņemti spriedumi šī sprieduma 29. punktā minētajās lietās *Yusuf* un *Kadi*, akti, ar kuriem konkrēti piemēro šos ierobežojošos pasākumus vienai vai otrai personai vai organizācijai, piemēram, apstrīdētais lēmums, neietilpst saistošās kompetences īstenošanas jomā un uz tiem neattiecas attiecīgais "pārākums". Padome uzskata, ka šo aktu pieņemšana attiecas drīzāk uz lielas rīcības brīvības īstenošanu, kas tai ir KĀDP jomā.

104 Pirmās instances tiesa būtībā var apstiprināt šos apsvērumus, pieļaujot iespējamās grūtības Rezolūcijas 1373 (2001) 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanā, kas var rasties tādēļ, ka attiecīgajā dienā starptautiskajās tiesībās nebūs vispārpieņemtas jēdzienu "terorisms" un "terora akts" definīcijas (šajā sakarā skat. Galīgu dokumentu (A/60/L1), ko ANO ģenerālasambleja pieņēmusi 2005. gada 15. septembrī šās organizācijas 60. gadadienai veltītajā pasaules sanāksmē).

105 Visbeidzot, Padome tiesas sēdē uzsvēra: kā Kopienu iestāde, kas ir Regulas Nr. 2580/2001 un tās īstenošanas lēmumu autore, tā neuzskata, ka tai ir saistošas kopējās nostājas, ko KĀDP jomā pieņēmusi Padome kā iestāde, ko veido dalībvalstu

pārstāvji, pat ja tai šķiet normāli, ka ir jānodrošina savu aktu KĀDP ietvaros un atbilstoši EK līgumam konsekvence.

106 Tādējādi Padome pamatoti apgalvo, ka Kopiena nerīkojas atbilstoši pilnvarām, kam ir saistoša Savienības vai dalībvalstu griba, ja Padome veic ekonomisko sankciju pasākumus kā šajā gadījumā, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu. Turklāt šāds viedoklis ir vienīgais saderīgais ar pašu EKL 301. panta tekstu, saskaņā ar kuru Padome pieņem attiecīgo lēmumu "ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma", tāpat kā ar EKL 60. panta 1. punktu, atbilstoši kuram Padome "var veikt" saskaņā ar šo pašu procedūru steidzamus pasākumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, pieņemot aktu, kas attiecas uz KĀDP.

107 Tā kā personu, grupu un organizāciju, uz kurām attiecas Drošības padomes Rezolūcija 1373 (2001), noteikšana un līdzekļu iesaldēšanas pasākumu veikšana attiecas uz pašu pilnvarām, kas nozīmē Kopienas veiktu diskrecionāru izvērtēšanu, tad attiecīgajām Kopienu iestādēm — šajā gadījumā Padomei — principā ir jāievēro ieinteresēto personu tiesības uz aizstāvību, ja tās rīkojas, lai īstenotu minēto rezolūciju.

108 No tā izriet, ka tiesību uz aizstāvību garantija principā ir pilnībā piemērojama kontekstā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001.

— Pienākums norādīt pamatojumu

109 Principā garantija, kas attiecas uz pienākumu norādīt pamatojumu, ko paredz EKL 253. pants, arī ir pilnībā piemērojama kontekstā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu

pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001, ko turklāt neapstrīd neviens lietas dalībnieks.

— Tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību

110 Attiecībā uz tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību garantēšanu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru indivīdiem ir jānodrošina to tiesību efektīva tiesiskā aizsardzība, kas tiem ir paredzētas Kopienu tiesību sistēmā, tādēļ, ka tiesības uz šādu aizsardzību ir daļa no vispārējiem tiesību principiem, kas izriet no dalībvalstīm kopīgām konstitucionālajām tradīcijām un kas paredzētas ECTK 6. un 13. pantā (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 5. aprīļa spriedumu lietā T-279/02 *Degussa/* Komisija, Krājums, II-897. lpp., 421. punkts un tajā minētā judikatūra).

111 Tas attiecas tostarp arī uz to personu un organizāciju līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem, kas tiek turētas aizdomās par teroristisku darbību veikšanu (šajā sakarā skat. XIV punktu Vadlīnijās cilvēktiesību ievērošanai un cīņai pret terorismu, ko 2002. gada 11. jūlijā pieņēmusi Eiropas Padomes Ministru komiteja).

112 Šīs prasības ietvaros vienīgā atruna, ko Padome norādījusi saistībā ar šīs garantijas principu piemerojamību, ir tā, ka Pirmās instances tiesas kompetencē, pēc šīs iestādes domām, neietilpst Regulas Nr. 2580/2001 materiālo tiesību normu iekšējā likumības kontrole, ciktāl tās pieņemtas atbilstoši kompetencei, kas saistīta ar Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001), un līdz ar to — ciktāl tām ir "pārākuma" sekas, kas minētas šī sprieduma 103. punktā.

113 Tomēr nav vajadzīgs, lai Pirmās instances tiesa spriestu par šās atrunas pamatotību, jo šī prāva var tikt izskatīta, kā tas tiks parādīts vēlāk, pamatojoties tikai uz tā apstrīdētā lēmuma likumības tiesas kontroli, attiecībā uz kuru neviens lietas dalībnieks neapstrīd to, ka tā ietilpst Pirmās instances tiesas kompetencē.

Tiesību uz aizstāvību, pienākuma norādīt pamatojumu un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību garantiju mērķis un robežas saistībā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001

— Tiesības uz aizstāvību

114 Pirmkārt, ir jādefinē tiesību uz aizstāvību garantijas mērķis saistībā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu, kas pieņemts atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam, tās nošķirot atkarībā no tā, vai runa ir par sākotnējo līdzekļu iesaldēšanu, ko paredz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts (turpmāk tekstā — "sākotnējais lēmums par līdzekļu iesaldēšanu"), vai par jebkādu turpmāk pieņemto lēmumu par līdzekļu iesaldēšanas saglabāšanu, periodiski veicot atkārtoti izvērtēšanu, ko paredz šās pašas kopējās nostājas 1. panta 6. punkts (turpmāk tekstā — "turpmāk pieņemtie lēmumi par līdzekļu iesaldēšanu").

115 Šajā kontekstā vispirms ir jāuzsver, ka tiesības uz aizstāvību ir īstenojamas tikai, ievērojot faktus un tiesību normas, kas var noteikt nosacījumus attiecīgo pasākumu piemērošanai ieinteresētajai personai saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu.

116 Šajā gadījumā atbilstošais tiesiskais regulējums ir paredzēts Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā, saskaņā ar kuru Padome, vienbalsīgi pieņemot

lēmumu, nosaka, atkārtoti izskata vai groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām ir piemērojama minētā regula atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4.–6. punktam. Tādējādi attiecīgais saraksts ir jāizveido atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam, pamatojoties uz precīzu informāciju vai lietas materiālos ietvertajiem pierādījumiem, kas pierāda, ka kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu attiecībā uz noteiktajām personām, grupām un organizācijām, neatkarīgi no tā, vai tas attiecas uz izmeklēšanu vai kriminālvajāšanu par terora aktu veikšanu, vai tā mēģinājumu, vai līdzdalību šādā aktā, vai tā atvieglošanu, pamatojoties uz pierādījumiem vai būtiskām un ticamām norādēm, vai arī uz soda uzlikšanu par šādām darbībām. Ar "kompetentu iestādi" saprot tiesu varas iestādi vai, ja tiesu varas iestādēm šajā jomā nav nekādas kompetences, — līdzvērtīgu iestādi, kas ir kompetenta šajā jomā. Turklāt to personu un organizāciju vārdi, kas ietverti sarakstā, ir regulāri — vismaz reizi pusgadā — atkārtoti jāizskata, lai nodrošinātu, ka šo vārdu saglabāšana sarakstā joprojām ir pamatojama atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktam.

117 Tādējādi, kā to pamatoti atzīmē Padome un Apvienotā Karaliste, procedūra, kuras rezultātā var tikt veikts līdzekļu iesaldēšanas pasākums saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu, noris divos līmeņos: valsts un Kopienas. Pirmajā stadijā kompetentajai valsts iestādei, principā tiesu varas iestādei, ir jāpieņem attiecībā uz ieinteresēto personu lēmums, kas atbilst definīcijai, kura iekļauta Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā. Runa ir par tādu lēmumu uzsākt izmeklēšanu vai kriminālvajāšanu, kas pamatots ar pierādījumiem vai būtiskām un ticamām norādēm. Otrajā stadijā Padomei, vienbalsīgi pieņemot lēmumu, ir jāpieņem lēmums par ieinteresētās personas iekļaušanu strīdīgajā sarakstā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai lietas materiālos ietvertajiem pierādījumiem, kas pierāda, ka ir pieņemts šāds lēmums. Pēc tam Padomei ir regulāri, vismaz reizi pusgadā, jānodrošina, lai ieinteresēto personu saglabāšana strīdīgajā sarakstā paliktu pamatota. Šajā ziņā pārbaude, vai pastāv kompetentās valsts iestādes lēmums, kas atbilst minētajai definīcijai, ir būtisks priekšnosacījums tam, lai Padome varētu pieņemt sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, kaut arī šā lēmuma seku pārbaude valsts līmenī ir obligāta saistībā ar turpmāk pieņemto lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu.

118 Līdz ar to jautājums par tiesību uz aizstāvību ievērošana saistībā ar līdzekļu iesaldēšanas pasākumu veikšanu arī var rasties divos līmeņos (šajā sakarā pēc analoģijas skat. šī sprieduma 69. punktā minēto rīkojumu lietā "Invest" *Import und Export* un *Invest Commerce*/Komisija, 40. punkts).

119 Ieinteresēto personu tiesības uz aizstāvību vispirms ir efektīvi jānodrošina tādas valsts procedūras ietvaros, kuras rezultātā kompetentā valsts iestāde pieņēmusi lēmumu, ko paredz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts. Valsts līmenī ir būtiski, lai ieinteresētajai personai būtu iespēja paziņot savu viedokli par apsūdzības pierādījumiem, kas pamato attiecīgo lēmumu, izņemot tiesību uz aizstāvību iespējamos ierobežojumus, ko juridiski pamato valsts tiesības tostarp sabiedriskās kārtības, sabiedriskās drošības vai starptautisko attiecību uzturēšanas apsvērumi (šajā sakarā skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1998. gada 10. jūlija spriedumu lietā *Tinnelly & Sons* u.c. un *McElduff* u.c. pret Apvienoto Karalisti, *Recueil des arrêts et décisions*, 1998-IV, 78. punkts).

120 Pēc tam ieinteresēto personu tiesības uz aizstāvību ir efektīvi jānodrošina tās Kopienu procedūras ietvaros, kuras rezultātā Padome pieņem lēmumu par šīs personas iekļaušanu vai saglabāšanu strīdīgajā sarakstā atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam. Šajā sakarā ieinteresētajai personai principā ir jādod iespēja izteikt savu viedokli tikai par attiecīgo Kopienas pasākumu juridiskajiem piemērošanas nosacījumiem, proti, ja runa ir par sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, — par precīzu informācijas vai tādu lietas materiālos ietverto pierādījumu pastāvēšanu, kas pierāda, ka kompetentā valsts iestāde ir pieņēmusi attiecībā uz ieinteresēto personu lēmumu, kurš atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā ietvertajai definīcijai, un, ja runa ir par turpmāk pieņemto lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, — par pamatojumu ieinteresētās personas saglabāšanai strīdīgajā sarakstā.

121 Turpretī, ja attiecīgo lēmumu pieņēma dalībvalsts kompetentā iestāde, tiesību uz aizstāvību ievērošanai Kopienu līmenī šajā stadijā parasti vairs nav vajadzīgs, lai

ieinteresētajai personai no jauna tiktu dota iespēja izteikties par minētā lēmuma piemērotību un pamatotību, jo šie jautājumi nevar tikt apspriesti valsts līmenī attiecīgajā iestādē vai, ja ieinteresētā persona ceļ prasību, — kompetentajā valsts tiesā. Tāpat Padomei principā nav jāpauž viedoklis par tāda attiecībā uz ieinteresēto personu uzsāktā procesa likumību, kura rezultātā tiek pieņemts minētais lēmums, ko paredz dalībvalsts piemērojamās tiesības, vai par to, vai valsts iestādes ir ievērojušas ieinteresēto personu pamattiesības. Šīs pilnvaras ir tikai kompetentajām valsts tiesu varas iestādēm vai, iespējams, Eiropas Cilvēktiesību tiesai (pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-353/00 *Le Pen*/Parlaments, *Recueil*, II-1729. lpp., 91. punkts, kas apstiprināts apelācijā ar Tiesas 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-208/03 P *Le Pen*/Parlaments, Krājums, I-6051. lpp.).

122 Ja Kopienas līdzekļu iesaldēšanas pasākumi tiek veikti, pamatojoties uz dalībvalsts iestādes lēmumu, kas pieņemts izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas ietvaros (nevis uz lēmuma par soda uzlikšanu pamata), tiesības uz aizstāvību principā neparedz neko vairāk, kā to, ka ieinteresētajām personām ir jādod iespēja izteikt savu viedokli par to, vai šis lēmums ir "balstīts uz pierādījumiem vai būtiskām un ticamām norādēm", kā to paredz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts. Kaut arī šis elements ir viens no juridiskajiem nosacījumiem attiecīgā pasākuma piemērošanai, Pirmās instances tiesa uzskata, ka nebūtu piemēroti, ņemot vērā lojālas sadarbības principu, ko paredz EKL 10. pants, īstenot tiesības uz aizstāvību Kopienas līmenī.

123 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa atgādina, ka saskaņā ar EKL 10. pantu attiecības starp dalībvalstīm un Kopienu iestādēm reglamentē savstarpējas lojālas sadarbības pienākums (skat. Tiesas 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-339/00 Īrija/Komisija, *Recueil*, I-11757. lpp., 71. un 72. punkts un tajos minētā judikatūra). Šis princips ir vispārpiemērojams, un tas ir īpaši saistošs TIL ietvaros, ko reglamentē ES līguma VI sadaļa un kas turklāt pilnībā ir balstīts uz dalībvalstu un iestāžu sadarbību (Tiesas 2005. gada 16. jūnija spriedums lietā C-105/03 *Pupino*, Krājums, I-5285. lpp., 42. punkts).

124 Ja tiek piemērots Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts, kas ir tiesību normas, kuras kopējās terorisma apkarošanas nolūkā nosaka īpašas sadarbības formu starp Padomi un dalībvalstīm, Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis princips uzliek Padomei pienākumu pēc iespējas paļauties uz kompetentās valsts iestādes vērtējumu, vismaz tad, ja runa ir par tiesu varas iestādi, — gan attiecībā uz tādu "pierādījumu vai būtisku un ticamu norāžu" pastāvēšanu, ar ko ir pamatots tās lēmums, gan uz tādu iespējamu pieejas šiem pierādījumiem vai norādēm ierobežojumu atzīšanu, ko juridiski pamato valsts tiesības pārāku sabiedriskās kārtības, sabiedriskās drošības interešu un starptautisko attiecību uzturēšanas dēļ (pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedumu lietā T-353/94 *Postbank*/Komisija, *Recueil*, II-921. lpp., 69. punkts un tajā minētā judikatūra).

125 Tomēr ir jāpiebilst, ka šie apsvērumi ir derīgi tikai ar nosacījumu, ka attiecīgie pierādījumi vai norādes izvērtē kompetentā valsts iestāde, kas minēta iepriekšējā punktā. Turpretī, ja tajā izskatāmajā prāvā Padome savu sākotnējo vai turpmāk pieņemto lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu pamato ar informāciju vai pierādījumiem, ko tai nosūtījuši dalībvalstu pārstāvji un ko nav izvērtējusi minētā kompetentā valsts iestāde, šī informācija ir uzskatāma par jauniem apstākļiem apsūdzībā, par ko principā ir jāpaziņo un saistībā ar ko ir jānodrošina noklausīšanās Kopienas līmenī, ja tas jau nav izdarīts valsts līmenī.

126 No iepriekš minētā izriet, ka Kopienas un tās dalībvalstu attiecībās tiesību uz aizstāvību ievērošanai ir relatīvi ierobežots mērķis Kopienu līdzekļu iesaldēšanas procedūras līmenī. Sākotnēja lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu gadījumā principā, pirmkārt, Padomei ir jāpaziņo ieinteresētajai personai precīza informācija vai lietas materiālos ietvertie pierādījumi, kas pierāda, ka lēmumu, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā ietvertajai definīcijai, attiecībā uz ieinteresēto personu ir pieņēmusi kompetentā dalībvalsts iestāde, kā arī, vajadzības gadījumā, jaunie apstākļi, kas minēti šī sprieduma 125. punktā, un, otrkārt, tai jādod iespēja lietderīgi paust savu viedokli par šo informāciju vai lietas materiālos ietvertajiem pierādījumiem. Turpmāk pieņemta lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu gadījumā tiesību uz

aizstāvību ievērošana tāpat paredz, pirmkārt, ka ieinteresētajai personai tiek izsniegta informācija vai ziņots par lietas materiālos ietvertajiem pierādījumiem, kas, pēc Padomes domām, pamato tās saglabāšanu strīdīgajos sarakstos, kā arī, vajadzības gadījumā, jaunos apstākļus, kas minēti šī sprieduma 125. punktā, un, otrkārt, tai jādod iespēja lietderīgi paust savu viedokli šajā sakarā.

127 Tai pat laikā ir tomēr jāatzīst, ka noteikti tiesību uz aizstāvību ierobežojumi, kas noteikti šim mērķim, var likumīgi tikt paredzēti un uzlikti ieinteresētajām personām tādos apstākļos, kādi ir šajā gadījumā, kurā ir apstrīdēti īpašie ierobežojošie pasākumi, kas izpaužas kā līdzekļu un finansiālu īpašumu iesaldēšana personām, grupām un organizācijām, ko Padome ir atzinusi par iesaistītām terora aktos.

128 Tādējādi Pirmās instances tiesa uzskata, ka atšķirībā no šī sprieduma 29. punktā minētā sprieduma lietā *Yusuf*, un kā to šajā gadījumā apgalvo Padome un Apvienotā Karaliste, apsūdzības faktu paziņošana un ieinteresēto personu uzklausīšana pirms sākotnēja lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas varēja mazināt sankciju efektivitāti, un tādējādi tas nebūtu bijis vispārējās interesēs, ko aizsargā Kopiena atbilstoši Drošības padomes Rezolūcijai 1373 (2001). Sākotnējam līdzekļu iesaldēšanas pasākumam pēc būtības jāpiemīt pārsteiguma efektam, un tas ir jāpiemēro nekavējoties. Līdz ar to par šādu pasākumu nevar paziņot, pirms tas tiek veikts (šī sprieduma 29. punktā minētais spriedums lietā *Yusuf*, 308. punkts; šajā sakarā un pēc analoģijas skat. arī ģenerāladvokāta Varnera [*Warner*] secinājumus Tiesas 1980. gada 26. jūnija spriedumam lietā 136/79 *National Panasonic*/Komisija, *Recueil*, 2033., 2061., 2068. un 2069. lpp.).

129 Tomēr, lai ieinteresētās personas varētu efektīvi aizstāvēt savas tiesības, tostarp iespējamajā tiesvedībā Pirmās instances tiesā, ir nepieciešams arī, lai tām tiktu paziņoti apsūdzības pierādījumi, cik vien iespējams, — vai nu vienlaikus, vai arī pēc iespējas ātrāk pēc sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas (skat. arī šī sprieduma 139. punktu).

130 Šajā kontekstā ieinteresētajām personām ir jābūt arī iespējai pieprasīt nekavējoties atkārtoti izvērtēt sākotnējo to līdzekļu iesaldēšanas pasākumu (šajā sakarā saistībā ar strīdu Kopienas civildienestā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 15. jūnija spriedumu lietā T-211/98 *F*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-107. un II-471. lpp., 34. punkts; 2001. gada 18. oktobra spriedumu lietā T-333/99 *X/BCE*, *Recueil*, II-3021. lpp., 183. punkts, un šī sprieduma 94. punktā minēto spriedumu lietā *Campolargo*/Komisija, 32. punkts). Tomēr Pirmās instances tiesa atzīst, ka šāda uzklausīšana nav jāveic *a posteriori* pēc savas iniciatīvas saistībā ar sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, ņemot vērā iespēju, kas ir arī ieinteresētajām personām, — nekavējoties celt prasību Pirmās instances tiesā, kura garantē līdzsvara saglabāšanu starp personu, kas ietvertas strīdīgajā sarakstā, pamattiesību ievērošanu un nepieciešamību starptautiskā terorisma apkarošanas nolūkā veikt preventīvus pasākumus (šajā sakarā un pēc analoģijas skat. šī sprieduma 128. punktā minētos ģenerāladvokāta Varnera secinājumus spriedumam lietā *National Panasonic*/Komisija, *Recueil*, 2069. lpp.).

131 Tomēr ir jāuzsver, ka iepriekš minētie apsvērumi nav būtiski attiecībā uz turpmāk pieņemtajiem lēmumiem par līdzekļu iesaldēšanu, ko pieņēmusi Padome, regulāri, vismaz reizi pusgadā, atkārtoti izvērtējot ieinteresēto personu saglabāšanas strīdīgajā sarakstā pamatojumu, kā tas paredzēts Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā. Šajā stadijā līdzekļi jau ir iesaldēti un tādējādi vairs nav nepieciešams nodrošināt pārsteiguma efektu, lai sankcijas būtu efektīvas. Līdz ar to pirms jebkura turpmāk pieņemtā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu ir jānodrošina jaunas tiesas sēdes organizēšanas iespēja un, vajadzības gadījumā, ir jāpaziņo par jauniem apsūdzības pierādījumiem.

132 Šajā ziņā Pirmās instances tiesa nevar pieņemt Padomes un Apvienotās Karalistes tiesas sēdē izteikto apgalvojumu, ka Padomei ir jāuzklausa ieinteresētās personas saistībā ar turpmāk pieņemto lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu tikai tad, ja tā iepriekš iesniedz skaidri izteiktu lūgumu. Atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktam Padome var pieņemt šādu lēmumu tikai pēc tam, kad tā ir nodrošinājusi, ka ieinteresēto personu saglabāšana strīdīgajā sarakstā joprojām ir pamatota, kas nozīmē, ka tai ir jādod iespēja šīm personām izteikt savu viedokli šajā jautājumā.

133 Vēl Pirmās instances tiesa atzīst, ka tādos apstākļos, kādi ir šajā gadījumā, kad tiek apstrīdēts drošības pasākums, kas terorisma apkarošanas nolūkā samazina personu, grupu un organizāciju īpašuma pieejamību, saistībā ar pārākiem Kopienas un tās dalībvalstu drošības apsvērumiem vai to starptautiskajām attiecībām var nebūt pieļaujama dažu apsūdzības pierādījumu paziņošana ieinteresētajām personām un — līdz ar to — to uzklausīšana par šiem pašiem faktiem administratīvā procesa ietvaros (pēc analoģijas skat. šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā *Yusuf*, 320. punkts).

134 Šādi ierobežojumi atbilst dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām, kā to apgalvoja Padome un Apvienotā Karaliste, pirms tam atzīmējot, ka izņēmumi no vispārējām tiesībām tikt uzklausītam administratīvā procesa ietvaros daudzās dalībvalstīs ir pieļaujami sabiedrisko interešu, sabiedriskās kārtības vai starptautisko attiecību uzturēšanas dēļ vai arī tad, ja pieņemamā lēmuma mērķis ir vai var tikt apdraudēts, ja tiek piešķirtas šīs tiesības (skat. šī sprieduma 72. punktā minētos piemērus).

135 Turklāt tie atbilst Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrai, kura pat tādā ierobežotākā kontekstā ar kriminālprocesu, kas balstīts uz sacīkstes principu un uz ko attiecas ECTK 6. panta prasības, atzīst, ka lietās, kas skar valsts drošību un īpaši terorisma jomā var paredzēt noteiktus tiesību uz aizstāvību ierobežojumus, tostarp attiecībā uz apsūdzības pierādījumu publiskošanu vai pieejas lietas materiāliem noteikumiem (skat., piemēram, 1996. gada 15. novembra spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti, *Recueil* 1996-V, 131. punkts, un 2000. gada 16. februāra spriedumu lietā Nr. 27052/95 *Jasper* pret Apvienoto Karalisti, *Recueil des arrêts et décisions* nav publicēts, 51.–53. punkts un tajos minētā judikatūra; skat. arī šī sprieduma 111. punktā minēto Eiropas Padomes Ministru komitejas vadlīniju IX.3 punktu).

136 Šajā gadījumā esošajos apstākļos šie apsvērumi vispirms ir piemērojami "pierādījumiem vai [..] būtiskām un ticamām norādēm", ar kuriem pamatots valsts lēmums par izmeklēšanas vai kriminālvajāšanas uzsākšanu un kas ir darīti zināmi Padomei, bet ir saprotams, ka pieejas ierobežojumi var attiekties arī uz precīzu saturu vai konkrētu pamatojumu minētajā lēmumā, pat uz iestādes, kas to pieņem, identitāti. Varētu pat būt tā, ka dažos sevišķi īpašos apstākļos dalībvalsts vai trešās valsts, kurā kompetentā iestāde pieņēmusi lēmumu pret personu, identificēšana var kaitēt sabiedriskai drošībai, sniedzot ieinteresētajai personai būtisku informāciju, ko tā var ļaunprātīgi izmantot.

137 No visa iepriekš minētā izriet, ka vispārīgais tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips paredz, ja vien to neaizliedz pārāki apsvērumi, kas saistīti ar Kopienas vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu, ka apsūdzības fakti, kā tie, kas minēti šī sprieduma 126. punktā, ir iespēju robežās jāpaziņo ieinteresētajai personai — vai nu vienlaikus, vai iespējami ātrāk pēc sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas. Ar šādām pat atrunām pirms jebkura turpmāk pieņemtā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu principā ir jāpaziņo jaunie apsūdzības fakti un jāorganizē noklausīšanās. Turpretī tiesību uz aizstāvību ievērošana neparedz ne to, ka ieinteresētajai personai ir jāpaziņo apsūdzības pierādījumi pirms sākotnējā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma veikšanas, ne arī to, ka tā ir jāuzklausa šajā kontekstā *a posteriori* pēc savas iniciatīvas.

— Pienākums norādīt pamatojumu

138 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma norādīt pamatojumu nelabvēlīgajā lēmumā mērķis ir nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai lēmums ir labi pamatots, vai arī tajā acīmredzami ir pieļautas kļūdas,

kas ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Kopienu tiesā un Kopienu tiesai ļauj veikt kontroli pār šā akta likumību (Tiesas 2003. gada 2. oktobra spriedums lietā C-199/99 P *Corus UK*/Komisija, *Recueil*, I-11177. lpp., 145. punkts, un 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 462. punkts). Tādējādi pienākums norādīt pamatojumu ir būtisks Kopienu tiesību princips, no kura var atkāpties tikai pārāku apsvērumu dēļ (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 29. septembra spriedumu lietā T-218/02 *Napoli Buzzanca*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-267., II-1221. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

139 Tādējādi pamatojums ieinteresētajai personai principā jāpaziņo vienlaikus ar tai nelabvēlīgo lēmumu. Pamatojuma trūkumu nevar novērst tādā veidā, ka ieinteresētā persona par lēmuma pamatojumu uzzina Kopienu tiesā notiekošajā procesā (Tiesas 1981. gada 26. novembra spriedums lietā 195/80 *Michel*/Parlaments, *Recueil*, 2861. lpp., 22. punkts, un šī sprieduma 138. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 463. punkts). Iespēja novērst pilnīgu pamatojuma trūkumu pēc prasības celšanas apdraudētu tiesības uz aizstāvību, jo prasītājs tikai replikā varētu izvirzīt pamatus pret šo pamatojumu, par kuru viņam kļūtu zināms tikai pēc prasības celšanas. Tādējādi tiktu ietekmēts lietas dalībnieku vienlīdzības Kopienu tiesā princips (Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. septembra spriedums lietā T-132/03 *Casini*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-253., II-1169. lpp., 33. punkts, un šī sprieduma 138. punktā minētais spriedums lietā *Napoli Buzzanca*/Komisija, 62. punkts).

140 Ir jāpiebilst, ka, ja ieinteresētajai personai nav tiesību tikt uzklausītai pirms sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas, pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir vēl jo būtiskāka, jo tā ir vienīgā, vismaz pēc šā lēmuma pieņemšanas, garantija, kas ļauj ieinteresētajai personai, lietderīgi izmantot tās rīcībā esošos pārsūdzības veidus, lai apstrīdētu minētā lēmuma likumību (Pirmās instances tiesas 2005. gada 8. decembra spriedums lietā T-237/00 *Reynolds*/Parlaments, Krājums-

CDL, I-A-385., II-1731. lpp., 95. punkts; šajā sakarā skat. arī Pirmās instances tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-371/94 un T-394/04 *British Airways* un *British Midland Airways*/Komisija, *Recueil*, II-2405. lpp., 64. punkts).

141 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas prasīts EKL 253. pantā, jābūt atbilstošam attiecīgā akta būtībai un kontekstam, kādā tas ticis pieņemts. Tam skaidri un neapšaubāmi jānorāda tās iestādes argumentācija, kas pieņēma attiecīgo aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām sniegtu iespēju iepazīties ar veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai — veikt likumības kontroli. Pamatojuma prasība ir izvērtējama, vadoties no attiecīgās lietas apstākļiem, it īpaši no attiecīgā akta satura, izvirzīto pamatu būtības un interesēm saņemt paskaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu izskatīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst EKL 253. pantā noteiktajām prasībām, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu kopumu, kas regulē attiecīgo jomu (Tiesas 1981. gada 29. oktobra spriedums lietā 125/80 *Arning*/Komisija, *Recueil*, 2539. lpp., 13. punkts; 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts; 2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-301/96 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-9919. lpp., 87. punkts, un 2004. gada 22. jūnija spriedums lietā C-42/01 Portugāle/Komisija, Krājums, I-6079. lpp., 66. punkts; skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās T-228/99 un T-233/99 *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, *Recueil*, II-435. lpp., 278.–280. punkts). Turklāt lēmuma pamatojuma precizitātes pakāpei ir jābūt samērīgai materiālajām iespējām un tehniskajiem nosacījumiem vai termiņam, kurā tas jāsniedz (skat. šī sprieduma 83. punktā minēto spriedumu lietā *Delacre* u.c./Komisija, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

142 Saistībā ar lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001, tā pamatojums vispirms ir jāizvērtē, ņemot vērā šās regulas tos

piemērošanas juridiskos nosacījumus šajā gadījumā, kurus nosaka šās regulas 2. panta 3. punkts un atsauces veidā — 1. panta 4. pants, vai Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkts, atkarībā no tā, vai runa ir par sākotnēju vai turpmāk pieņemtu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu.

143 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa nevar piekrist Padomes apgalvojumam, ka pamatojums var būt tikai vispārīgs un balstīts uz stereotipiem, kas pārkopēts no Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta teksta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. vai 6. punkta. Atbilstoši iepriekš minētajiem principiem Padomei ir jāmin faktiskie un juridiskie aspekti, no kuriem atkarīgs tās lēmuma juridiskais pamatojums, un apsvērumi, kas tai likuši to pieņemt. Tādējādi šāda pasākuma pamatojumā ir jānorāda īpaši un konkrēti iemesli, kuru dēļ Padome uzskata, ka atbilstošais tiesiskais regulējums ir piemērojams ieinteresētajai personai (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. februāra spriedumu lietā T-117/01 *Roman Parra*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-27. un II-121. lpp., 31. punkts, un šī sprieduma 138. punktā minēto spriedumu lietā *Napoli Buzzanca*/Komisija, 74. punkts).

144 Principā tas nozīmē, ka sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumā ir jāatsaucas vismaz uz katru no aspektiem, kas minēti šī sprieduma 116. punktā, kā arī, vajadzības gadījumā, uz aspektiem, kas minēti šī sprieduma 125. un 126. punktā, bet turpmāk pieņemtā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumā ir jānorāda īpaši un konkrēti iemesli, kuru dēļ Padome pēc atkārtotas izvērtēšanas uzskata, ka ieinteresēto personu līdzekļu iesaldēšana joprojām ir pamatota.

145 Ir jāpiebilst, ka, ja vienbalsīgi tiek veikts līdzekļu iesaldēšanas pasākums atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001, Padome nerīkojas kompetences, kam ir saistoša citu griba, ietvaros. Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts, ko skata kopā ar Kopējās nostājas

2001/931 1. panta 4. punktu, nevar tikt saprasts tā, ka Padomei ir pienākums ietvert strīdīgajā sarakstā jebkuru personu, par kuru kompetentā persona ir pieņēmusi lēmumu šo tiesību normu izpratnē. Šāda interpretācija, ko tiesas sēdē atbalstīja Apvienotā Karaliste, atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktam, uz ko atsaucas arī Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts un saskaņā ar kuru Padomei ir jāveic "atkārtota izvērtēšana" regulāri, vismaz reizi pusgadā, lai nodrošinātu, ka ieinteresēto personu saglabāšana strīdīgajā sarakstā "joprojām ir pamatota".

146 Līdz ar to principā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatojumā atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001 ir jāatsaucas ne tikai uz šās regulas piemērošanas juridiskajiem nosacījumiem, bet arī iemesliem, kuru dēļ Padome, īstenojot savu diskrecionāro izvērtēšanas varu, uzskata, ka šāds pasākums ir piemērojams ieinteresētajai personai.

147 Apsvērumos, kas ietverti šī sprieduma 143.–146. punktā, tomēr ir jāņem vērā tas, ka lēmums par līdzekļu iesaldēšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001, kas ir akts, ar ko uzliek individuālu ekonomisku un finanšu sankciju, arī ir daļa no šā akta regulējošās būtības, kā tas minēts šī sprieduma 97. un 98. punktā. Turklāt tādu iebildumu detalizēta publicēšana, kas vērsti pret ieinteresētajām personām, varētu ne tikai būt pretrunā ar pārākiem sabiedrisko interešu apsvērumiem, par ko ir runa šī sprieduma 148. punktā, bet arī apdraudēt attiecīgo personu un organizāciju likumīgās intereses, jo tas var būtiski kaitēt to reputācijai. Līdz ar to izņēmuma kārtā ir jāatzīst, ka lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu redakcijā, ko publicē *Oficiālajā Vēstnesī*, ir jāietver tikai rezolutīvā daļa, kā arī tāda veida vispārīgais pamatojums, kas minēts šī sprieduma 143. punktā, ņemot vērā to, ka šā lēmuma īpašais un konkrētais pamatojums ir jāformalizē un jādara zināms ieinteresētajām personām jebkādā citā piemērojamā veidā.

148 Turklāt tādos apstākļos, kādi ir šajā gadījumā, ir jāatzīst, ka pārāki apsvērumi, kas saistīti ar Kopienas un tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu, var neļaut izpaust ieinteresētajām personām sākotnējā un turpmāk pieņemtā lēmuma par to līdzekļu iesaldēšanu precīzu un pilnu pamatojumu, tāpat kā tie var neļaut to apsūdzības faktu paziņošanu administratīvajā procesā. Šajā ziņā Pirmās instances tiesa atsaucas uz apsvērumiem, kas jau minēti tostarp šī sprieduma 133.–137. punktā, saistībā ar vispārīgā tiesību uz aizstāvību principa ierobežojumiem, kas pieļaujami šādā kontekstā. Šie apsvērumi ir derīgi *mutatis mutandis* attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu pieļaujamajiem ierobežojumiem.

149 Šajā ziņā, kaut arī tās nav piemērojamas šajā gadījumā esošajos apstākļos, Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir jāvadās no Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/965/EEK (OV L 158, 77. lpp., labots OV L 229, 35. lpp., labojuma labojums OV 2005, L 197, 34. lpp.). Tās 30. panta 2. paredz, ka "attiecīgās personas precīzi un plaši informē par sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, ar kuriem pamatots par viņiem pieņemtais lēmums, [ar ko ierobežo Savienības pilsoņa vai tā ģimenes locekļa pārvietošanās un uzturēšanās brīvību], izņemot, ja tas ir pretrunā valsts drošības interesēm".

150 Saskaņā ar Tiesas judikatūru (1975. gada 28. oktobra spriedums lietā 36/75 *Rutili*, *Recueil*, 1219. lpp., un 1980. gada 22. maija spriedums lietā 131/79 *Santillo*, *Recueil*, 1585. lpp.) par Padomes 1964. gada 25. februāra Direktīvu 64/221/EEK par īpašu pasākumu saskaņošanu attiecībā uz ārvalstnieku pārvietošanos un dzīvesvietu, kas ir pamatojami ar sabiedrisko kārtību, valsts drošību un veselības aizsardzību (OV 56, 850. lpp.), ko atcēla Direktīva 2004/38, kuras 6. pants būtībā bija identisks šās direktīvas 30. panta 2. punktam, jebkurai personai, ko aizsargā minētās tiesību

normas, pienākas divkārša garantija, ko veido jebkura tai piemērotā ierobežojoša pasākuma iemeslu paziņošana, ja vien iemesli, kas saistīti ar valsts drošību, to neaizliedz, un pārsūdzības iespēja. Ar tādu pat atrunu šī prasība tostarp nozīmē, ka, paziņojot par ierobežojošo pasākumu, kas piemērots ieinteresētajai personai, attiecīgajai valstij ir tai jāpaziņo precīzi un pilni lēmuma pieņemšanas iemesli, lai nodrošinātu tai iespēju aizstāvēties.

151 No visa iepriekš minētā izriet, ka, ja vien to neaizliedz pārāki apsvērumi, kas saistīti ar Kopienas vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu, un neskarot to, kas minēts šī sprieduma 147. punktā, sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumā ir īpaši un konkrēti jāatsaucas uz katru no aspektiem, kas minēti šī sprieduma 116. punktā, kā arī, vajadzības gadījumā, uz aspektiem, kas minēti šī sprieduma 125. un 126. punktā, un jānorāda iemesli, kuru dēļ Padome, īstenojot savu diskrecionāro izvērtēšanas varu, uzskata, ka ieinteresētajai personai ir piemērojams šāds pasākums. Turklāt turpmāk pieņemtā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumā ir ar tādām pat atrunām jānorāda īpaši un konkrēti iemesli, kuru dēļ Padome uzskata pēc atkārtotas izvērtēšanas, ka ieinteresēto personu līdzekļu iesaldēšana joprojām ir pamatota.

— Tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību

152 Visbeidzot, tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību garantiju faktiski nodrošina ieinteresēto personu tiesības celt prasību Pirmās instances tiesā par lēmumu par

tās līdzekļu iesaldēšanu atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai (šajā sakarā skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2005. gada 30. jūnija spriedumu lietā Nr. 45036/98 *Bosphorus* pret Īriju, *Recueil des arrêts et décisions* vēl nav publicēts, 165. punkts, un 2002. gada 23. maija lēmumu apvienotajās lietās Nr. 6422/02 un 9916/02 *Segi* u.c. un *Gestoras pro Amnistía* pret 15 Eiropas Savienības dalībvalstīm, *Recueil des arrêts et décisions*, 2002-V).

153 Šajā kontekstā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu likumības pārbaudi tiesā, kas pieņemts atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktam, paredz EKL 230. panta otrā daļa, saskaņā ar kuru tiesas kompetencē ir spriest par prasību sakarā ar kompetences trūkumu, būtisku procedūras noteikumu pārkāpumiem, EK līguma vai jebkuru ar tā piemērošanu saistītu tiesību normu pārkāpumiem, kā arī sakarā ar pilnvaru nepareizu izmantošanu.

154 Šīs kontroles ietvaros un ņemot vērā atcelšanas pamatus, ko izvirzīja ieinteresētās personas vai kas izvirzīti pēc savas ierosmes, Pirmās instances tiesai ir tostarp jāpārbauda, vai šajā gadījumā ir izpildīti tie juridiskie nosacījumi Regulas Nr. 2580/2001 piemērošanai, kas ietverti šās regulas 2. panta 3. punktā un — atsauces formā — 1. panta 4. punktā, vai arī Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā, atkarībā no tā, vai runa ir par sākotnējo vai turpmāk pieņemto lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu. Tas nozīmē, ka attiecīgā lēmuma likumības pārbaude tiesā attiecas uz to faktu un apstākļu izvērtēšanu, kuri tiek minēti kā šā lēmuma pamatojums, tāpat kā to pierādījumu un informācijas pārbaudi, uz ko balstīts šis vērtējums, kā to skaidri atzina Padome savos procesuālajos rakstos šī sprieduma 29. punktā minētajā spriedumā lietā *Yusuf* (225. punkts). Pirmās instances tiesai tāpat ir jānodrošina tiesību uz aizstāvību un pamatojuma norādīšanas prasības šajā sakarā, kā arī, vajadzības gadījumā, tādu pārāku apsvērumu pamatotība, uz ko izņēmuma kārtā Padome atsaukusies, lai tās neievērotu.

155 Šajā gadījumā šī pārbaude ir obligāta īpaši tādēļ, ka tā ir vienīgā procesuālā garantija, kas ļauj nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp starptautiskā terorisma apkarošanas prasībām un pamattiesību aizsardzību. Tā kā ierobežojumi, ko Padome piemēroja ieinteresēto personu tiesībām uz aizstāvību, ir jālīdzsvaro ar stingru tiesas neatkarīgu un objektīvu pārbaudi (šajā sakarā skat. Tiesas 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-341/04 *Eurofood*, Krājums, I-3813. lpp., 66. punkts), Kopienu tiesai ir jābūt pilnvarām pārbaudīt līdzekļu iesaldēšanas pasākumu likumību un pamatotību, un nevar celt iebildumus saistībā ar Padomes izmantoto pierādījumu un informācijas noslēpumu vai konfidencialitāti.

156 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, kaut arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa atzīst, ka konfidenciālas informācijas izmantošana var izrādīties nepieciešama tādēļ, ka ir skarta valsts drošība, tas vien tomēr nenozīmē, pēc tās domām, ka valsts iestādēm netiks veikta nekāda iekšējās tiesas kontrole tikai tāpēc, ka tās apgalvo, ka lieta skar valsts drošību un terorismu (skat. šī sprieduma 135. punktā minēto Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti, 131. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2003. gada 12. marta spriedumu lietā Nr. 46221/99 *Öcalan* pret Turciju, *Recueil des arrêts et décisions* nav publicēts, 106. punkts un tajā minētā judikatūra).

157 Pirmās instances tiesa uzskata, ir arī jāvadās arī no Direktīvas 2004/38 noteikumiem. Saskaņā ar Tiesas judikatūru, kas minēta šī sprieduma 150. punktā, šīs direktīvas 31. panta 1. pants paredz, ka attiecīgajām personām uzņēmējā dalībvalstī jābūt pieejai juridiskajām un vajadzības gadījumā administratīvajām pārsūdzības procedūrām, lai pārsūdzētu lēmumu, kas pieņemts pret šīm personām sabiedriskās

kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. Turklāt saskaņā ar šās direktīvas 31. panta 3. punktu pārsūdzības procedūras ļauj pārbaudīt lēmuma likumību, kā arī faktus un apstākļus, ar kuriem pamatots ierosinātais pasākums.

158 Ir jānošķir jautājums par to, vai prasītāja un/vai tās advokāti var saņemt paziņojumu par pierādījumiem un informāciju, kas, iespējams, ir konfidenciāla, no jautājuma par to, vai to var paziņot tikai Pirmās instances tiesa saskaņā ar īpašu procedūru, kas ir jānosaka, lai aizsargātu attiecīgās sabiedriskās intereses, piešķirto ieinteresētajām personām pietiekamu tiesas aizsardzības pakāpi, un Pirmās instances tiesai šajā prāvā ir jāieņem nostāja šajā sakarā (skat. tomēr šī sprieduma 135. punktā minēto Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Chahal* pret Apvienoto Karalisti, 131. un 144. punkts; šī sprieduma 119. punktā minēto spriedumu lietā *Tinnelly & Sons* u.c. un *McElduff* u.c. pret Apvienoto Karalisti, 49., 51., 52. un 78. punkts; šī sprieduma 135. punktā minēto spriedumu lietā *Jasper* pret Apvienoto Karalisti, 51.–53. punkts, un 2002. gada 20. jūnija spriedumu lietā Nr. 50963/99 *Al-Nashif* pret Bulgāriju, *Recueil des arrêts et décisions* nav publicēts, 95.–97. punkts, kā arī šī sprieduma 111. punktā minēto IX.4 punktu Eiropas Padomes Ministru komitejas vadlīnijās).

159 Visbeidzot, ir jāatzīst, ka Padomei ir plašas vērtēšanas pilnvaras attiecībā uz vērā ņemamajiem elementiem, lai pieņemtu lēmumu piemērot ekonomiskās un finanšu sankcijas, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, atbilstoši kopējai nostājai, kas pieņemta KĀDP ietvaros. Proti, Kopienu tiesa nevar aizstāt to pierādījumu, faktu un apstākļu izvērtēšanu, kas pamato tādu pasākumu veikšanu, ar Padomes vērtējumu, Pirmās instances tiesas kontrolei pār lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu likumību jāattiecas tikai uz procedūras un pamatojuma noteikumu ievērošanas pārbaudi, uz faktu materiālo precizitāti, kā arī uz to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana. Šī kontrole ir piemērojama īpaši piemērojamības apsvērumu vērtējumam, ar ko pamatoti šādi lēmumi (skat. šī sprieduma 146. punktu un šajā sakarā Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1987. gada 26. marta spriedumu lietā *Leander* pret Zviedriju, A sērija, Nr. 116, 59. punkts, un šī sprieduma 158. punktā minēto spriedumu lietā *Al-Nashif* pret Bulgāriju, 123. un 124. punkts).

Piemērošana šajā gadījumā

160 Pirmās instances tiesa vispirms atzīmē, ka atbilstošais tiesiskais regulējums, proti, Regula Nr. 2580/2001 un Kopējā nostāja 2001/931, uz ko tā atsaucas, skaidri izteikti neparedz nekādu procedūru, kā ir jāpaziņo apsūdzības fakti un kā ir jānoklausās ieinteresētās personas, lai šīs personas svītrotu no strīdīgā saraksta, vai tas būtu pirms vai vienlaikus ar sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanas vai kontekstā ar turpmāk pieņemtajiem lēmumiem. Labākajā gadījumā Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā ir norādīts, ka "pielikumā pievienotajā sarakstā iekļauto personu un organizāciju vārdi ir regulāri, ne retāk kā reizi pusgadā, jāpārskata, lai pārliecinātos, ka to atrašanās sarakstā ir pamatota", un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā — ka "[..] Padome saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta [..] 6. punkta noteikumiem [..] pārskata un groza [..] sarakstu [..]".

161 Vēl Pirmās instances tiesa atzīst, ka nevienā brīdī — pirms šī prasība tikusi celta — apsūdzības fakti nav tikuši nosūtīti prasītājai. Tā pamatoti uzsver, ka nedz sākotnējā lēmumā par līdzekļu iesaldēšanu, nedz turpmāk pieņemtajos lēmumos, ieskaitot apstrīdēto lēmumu, nav minēta "precīza informācija" vai "lietas materiālos ietvertie fakti", kas norādītu uz to, ka lēmumu, kas pamato tās iekļaušanu strīdīgajā sarakstā, attiecībā uz to ir pieņēmusi kompetentā valsts iestāde.

162 Tādējādi, kaut arī pati prasītāja zināja, ka drīz tiks iekļauta strīdīgajā sarakstā, un kaut arī tā pēc savas iniciatīvas vērsās Padomē, lai tā neveiktu šādus pasākumus (skat. šī sprieduma 69. punktu), tai nebija zināmi konkrēti pierādījumi tās apsūdzībā, kas pamato paredzēto sankciju, un tādējādi tā nevarēja lietderīgi izteikt savu viedokli šajā sakarā. Šādos apstākļos Padomes arguments par to, ka tā uzklausīja prasītāju pirms tās līdzekļu iesaldēšanas, nav pieņemams.

163 Iepriekš minētie apsvērumi par tiesību uz aizstāvību ievērošanas pārbaudi tāpat attiecas *mutatis mutandis* uz pienākuma norādīt pamatojumu ievērošanas pārbaudi.

164 Šajā gadījumā nedz apstrīdētais lēmums, Lēmums 2002/334, ko tas atjaunina, neatbilst prasībām norādīt pamatojumu, kā tas noteikts iepriekš, jo to preambulu otrajā apsvērumā noteikts tikai tas, ka "būtu vēlams" pieņemt atjauninātu to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas Regula Nr. 2580/2001.

165 Prasītāja ne tikai nav varējusi lietderīgi izteikt savu viedokli Padomē, bet arī, tā kā apstrīdētajā lēmumā nebija nekādas norādes par īpašajiem un konkrētajiem iemesliem, kas to pamato, tai nebija iespējas gūt labumu no tās celtās prasības Pirmās instances tiesā, ņemot vērā jau minēto saistību starp tiesību uz aizstāvību garantiju, kas izriet no pienākuma norādīt pamatojumu, un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību garantiju. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka iespēja novērst pilnīgu pamatojuma trūkumu pēc prasības celšanas judikatūrā pašlaik tiek uzskatīta par tādu, kas apdraud tiesības uz aizstāvību (skat. šī sprieduma 139. punktu).

166 Turklāt ne dažādo lietas dalībnieku raksti šajā lietā, ne lietas materiāli, kas iesniegti Pirmās instances tiesai, neļauj Pirmās instances tiesai veikt tiesas kontroli, jo pēc mutvārdu procesa beigām tā pat nevar skaidri noteikt, kurš ir valsts lēmums, ko

paredz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts, ar ko ir pamatots apstrīdētais lēmums.

167 Savā prasības pieteikumā prasītāja apgalvo tikai, ka tā tikusi iekļauta strīdīgajā sarakstā "acīmredzot tikai uz to dokumentu pamata, ko iesniedzis Teherānas režīms". Savā atbildes rakstā tā tostarp piebilst, ka "nekas [tai] neļauj [..] uzzināt faktiskos iemeslus, kādēļ tā ietverta" strīdīgajā sarakstā, ka tai "arī tika liegta jebkāda pieejas iespēja lietas materiāliem" un ka "ir ļoti ticams, ka tās ietveršanas iemesli ir diplomātiski".

168 Savā iebildumu rakstā un atbildē uz repliku rakstā Padome atturējās ieņemt nostāju šajā jautājumā.

169 Savā iestāšanās rakstā Apvienotā Karaliste atzīmēja, ka "prasītāja neapgalvo un nekas nenorāda uz to, ka tā nav ietverta pielikumā, pamatojoties uz [lēmumu, ko pieņēmusi kompetentā iestāde, kura atzina prasītāju par saistītu ar teroristu darbību]". Turklāt no šā paša raksta, šķiet, izriet, ka, pēc Apvienotās Karalistes domām, attiecīgais lēmums ir *Home Secretary* 2001. gada 28. marta lēmums, ko apstiprina minētā *Home Secretary* 2001. gada 31. augusta lēmumus un pēc tam, pārsūdzības kārtībā, — *High Court* 2002. gada 17. aprīļa spriedums, un, visbeidzot, apelācijas kārtībā, *POAC* 2002. gada 15. novembra lēmums.

170 Savos apsvērumos par iestāšanās rakstu prasītāja nav konkrēti atspēkojusi, ne pat komentējusi šos Apvienotās Karalistes apsvērumus. Ņemot vērā prasītājas pamatus

un vispārīgos argumentus, un it īpaši tās pieņēmumus, kas atgādināti šī sprieduma 167. punktā, tīri vienkārši nav tomēr iespējams pieņemt Apvienotās Karalistes apgalvojumu. Tiesas sēdē prasītāja turklāt atkārtoja, ka tā nebija zinājusi, kura kompetentā iestāde bija pieņēmusi attiecībā uz to valsts lēmumu, nedz arī to, uz kādu pierādījumu un precīzas informācijas pamata šis lēmums bijis pieņemts.

171 Turklāt tiesas sēdē, atbildot uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem, Padome un Apvienotā Karaliste nav varējušas pat sniegt pietiekamu atbildi uz jautājumu, uz kāda valsts lēmuma pamata tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Atbilstoši Padomes teiktajam — runa ir tikai par *Home Secretary* lēmumu, ko apstiprināja *POAC* (skat. šī sprieduma 169. punktu). Saskaņā ar Apvienotās Karalistes teikto — apstrīdētais lēmums ir pamatots ne tikai ar minēto lēmumu, bet arī uz citiem valsts lēmumiem, kas nav citādāk precizēti un ko pieņēmušas kompetentās iestādes citās dalībvalstīs.

172 Līdz ar to ir jāatzīst, ka pat mutvārdu procesa beigās Pirmās instances tiesa nav varējusi veikt kontroli pār apstrīdētā lēmuma likumību.

173 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa atzīst, ka apstrīdētais lēmums nav pamatots un ka tas ir ticis pieņemts tādas procedūras ietvaros, kuras gaitā prasītājas tiesības uz aizstāvību nav tikušas ievērotas. Turklāt Pirmās instances tiesa pat šajā procedūras stadijā nav spējīga veikt šā lēmuma likumības tiesas kontroli.

174 Šo apsvērumu rezultātā var vienīgi atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, un prasības atcelt tiesību aktu ietvaros nav jāspriež par pirmā pamata divām pēdējām daļām, nedz arī par citiem prasības pamatiem un argumentiem.

Par prasības par zaudējumu atlīdzību

Lietas dalībnieku argumenti

175 Prasītāja nav iesniegusi nekādus faktus vai juridisko pamatojumu savu to galveno prasījumu pamatojumam, kas vērsti uz to, lai Padomei piespriestu atlīdzināt vienu euro par kaitējumu, kas tai, iespējams, nodarīts. Ne Padome, ne persona, kas iestājusies lietā, nav ieņēmušas nostāju par šo prasību savos rakstos vai tiesas sēdē.

Pirmās instances tiesas vērtējums

176 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 19. pantu un Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets, kā arī īss to tiesību normu izklāsts, ar kurām tiek pamatots pieteikums. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai lemt par prasību, attiecīgajā gadījumā bez citas papildu informācijas. Lai garantētu tiesisko drošību un pareizu tiesvedības norisi, prasības pieņemamībai ir nepieciešams, ka būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem tā ir balstīta, kaut kopsavilkuma veidā, bet saskanīgi un saprotami, izrietētu no paša prasības pieteikuma teksta (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 3. februāra spriedumu lietā T-19/01 *Chiquita Brands* u.c./Komisija, Krājums, II-315. lpp., 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

177 Lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā par to zaudējumu atlīdzināšanu, ko, iespējams, radījusi Kopienas iestāde, jābūt iekļautiem pierādījumiem, kuri ļautu identificēt rīcību, par kuru prasītājs pārmet iestādei, iemesliem, kuru dēļ tā uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp rīcību un, iespējams, ciesto zaudējumu, kā arī zaudējuma raksturam un apmēram (skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-38/96 *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, II-1223. lpp., 42. un 43. punkts, un šī sprieduma 176. punktā minēto spriedumu lietā *Chiquita Brands* u.c./Komisija, 65. punkts un tajā minētā judikatūra). Savukārt lūgumam par jebkādu zaudējuma atlīdzību trūkst vajadzīgās precizitātes, un tādējādi tas jāuzskata par nepieņemamu (šī sprieduma 176. punktā minētais spriedums lietā *Chiquita Brands* u.c./Komisija, 66. punkts).

178 Vēl precīzāk, lūgumā atlīdzināt morālo kaitējumu — vai tas būtu simboliski vai nolūkā saņemt faktisku atlīdzību, ir jāprecizē iespējamo zaudējumu būtība saistībā ar rīcību, ko pārmet atbildētājai iestādei, un kaut vai aptuvens šā kaitējuma vērtējums (skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 15. jūnija spriedumu lietā T-277/97 *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, *Recueil*, II-1825. lpp., 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

179 Šajā gadījumā lūgums atlīdzināt kaitējumu, kas ietverts prasības pieteikumā, acīmredzot ir jāsaprot kā lūgums atlīdzināt morālo kaitējumu, jo tas ir novērtēts simboliski viena euro apmērā. Tomēr ir fakts, ka prasītāja nav nedz precizējusi morālā kaitējuma būtību un raksturu, nedz arī norādījusi Padomes, iespējams, nepareizu rīcību, kas esot radījusi šo kaitējumu. Tomēr Pirmās instances tiesai nav jāmeklē un jānosaka to dažādo iebildumu vidū, kas izvirzīti prasības par atcelšanu

pamatojumam, tas vai tie, ko prasītāja uzskata par prasības piešķirt atlīdzību pamatā. Turklāt Pirmās instances tiesai nav jāpieņem un jāpārbauda iespējamās cēloņsakarības saiknes pastāvēšana starp rīcību vai rīcībām, uz ko attiecas šis iebildums vai šie iebildumi un iespējamais morālais kaitējums.

180 Šādos apstākļos prasībā par zaudējumu atlīdzību, kas ietverta prasības pieteikumā, trūkst pat vienkāršākais precizējums, un līdz ar to tā ir jāatzīst par nepieņemamu, kaut arī prasītāja pat nemēģināja novērst šo trūkumu replikā.

181 Tāpat ir jāsecina, ka prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros nav jāspriež par pamatiem un argumentiem, ko prasītāja izvirza prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam, bet ko Pirmās instances tiesa vēl nav izvērtējusi (skat. šī sprieduma 174. punktu).

Par prasību atsākt rakstveida procesu

182 Apsvērumi, kas Pirmās instances tiesai likuši atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, nekādā veidā nav pamatoti ar jauniem dokumentiem, ko tā iesniedza kancelejā 2006. gada 18. un 25. janvārī (skat. šī sprieduma 23. un 24. punktu). Kaut arī minētie dokumenti tika pievienoti lietas materiāliem (skat. šī sprieduma 31. punktu), tiem nav nekādas nozīmes šajā spriedumā. Šādos apstākļos nav jāapmierina Padomes prasība atkārtoti sākt rakstveida procesu (skat. šī sprieduma 25. punktu).

Par tiesāšanās izdevumiem

183 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šajā gadījumā pastāvošajos apstākļos ir jānolemj, ka Padome, sedzot savus tiesāšanās izdevumus pati, atlīdzina četras piektdaļas no prasītājas tiesāšanās izdevumiem.

184 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) **prasību noraidīt kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu, ciktāl ar to lūgts atcelt Padomes 2005. gada 21. decembra Kopējo nostāju 2005/936/KĀDP, ar ko atjaunina Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP un atceļ Kopējo nostāju 2005/847/KĀDP;**

2) **atcelt Padomes 2005. gada 21. decembra Lēmumu 2005/930/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un atceļ Lēmumu 2005/848/EK, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;**

3) **prasību par zaudējumu atlīdzību noraidīt kā nepieņemamu;**

4) **Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina četras piektdaļas no prasītājas tiesāšanās izdevumiem;**

5) **Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 12. decembrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

J. Pirrung

Satura rādītājs

Prāvas priekšvēsture ..... II - 4676

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 4681

Par sākotnēji apstrīdēto aktu atcelšanas un aizstāšanas procesuālajām sekām ..... II - 4684

Par prasījumu otro daļu ..... II - 4687

Par prasību atcelt apstrīdēto kopējo nostāju ..... II - 4687

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4687

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4689

Par prasību atcelt apstrīdēto lēmumu ..... II - 4694

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4695

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4702

Ar tiesību uz aizstāvību ievērošanu, pienākumu norādīt pamatojumu un tiesībām uz efektīvu tiesas aizsardzību saistītās garantijas piemērojamība kontekstā ar lēmuma par lidzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001 ..... II - 4703

— Tiesības uz aizstāvību ..... II - 4703

— Pienākums norādīt pamatojumu ..... II - 4708

— Tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību ..... II - 4709

Tiesību uz aizstāvību, pienākuma norādīt pamatojumu un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību garantiju mērķis un robežas saistībā ar lēmuma par lidzekļu iesaldēšanu pieņemšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001 ..... II - 4710

— Tiesības uz aizstāvību ..... II - 4710

— Pienākums norādīt pamatojumu ..... II - 4718

— Tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību ..... II - 4724

Piemērošana šajā gadījumā ..... II - 4728

Par prasības par zaudējumu atlīdzību ..... II - 4732

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4732

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4732

Par prasību atsākt rakstveida procesu ..... II - 4734

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 4735